EKİM

İşçi sınıfının kurtuluşu kendi eseri olacaktır

BÜTÜN ÜLKELERİN PROLETERLERİ, BİRLEŞİN!

Sayı: 134, 1 Aralık '95

Seçimler ve sol hareket

Baskın seçim yalnızca aniden gündeme getirilen değil, fakat aynı zamanda çok kısa bir ön hazırlık dönemine sığdırılmak istenen bir seçim olma özelliği taşıyor. Düzen bununla kitlelerin daha geniş bir zaman dilimi içinde yaşayabileceği bir politik ilgi yoğunlaşmasını da böylece engellemiş oluyor. Ön hazırlık sürecinin çok kısa tutulması düzen partileri için herhangi bir sorun oluşturmuyor. Tersine, kitlelere söyleyecek çok fazla sözü olmayan bu partiler, böylece uzun süreli bir sıkıntıdan da kurtulmuş oluyorlar. Oysa daha geniş zaman dilimine yayılmış bir seçim dönemi, devrimciler için düzenin, devletin, parlamentonun ve kokuşmuş düzen partilerinin bu vesileyle yaygın ve etkili bir teşhiri için son derece önemli bir olanak olurdu. Baskın seçimle aynı zamanda bu da engellenmiş oldu.

Bir kaç haftalık bir seçim döneminin sol hareket tarafından düzenin teşhiri ve yığınların aydınlatılması genel amacı çerçevesinde ne ölçüde başarıyla kullanılabileceği henüz belli değil. Henüz hissedilir bir çalışma başlatılmış da değil. Bugüne kadarki süre seçim politikaları oluşturmak ve bu çerçevede bazı güçbirliği girişimleriyle geçti. Bunun soldaki gerçek konumlara ve iç saflaşmalara şimdiden yeni açıklıklar sağladığı görülmektedir.

Genel planda devrimci ve reformist iki ana kesimden oluşan sol hareketin reformist kesimi seçim döneminden daha etkin bir biçimde yararlanacak gibi görünmektedir. Bunun tek nedeni yasal konum ve hareket tarzının avantajları değildir. Devrimci akımların ortak tutum ve çalışma planındaki zayıflıkları da reformist odakların işini kolaylaştıracaktır. Yine de bunu bir ölçü de olsun sınırlama olanağı bugün hala vardır. Devrimci bir seçim bloku yaratılmamış olsa bile, devrimci örgütlerin yürütecekleri çalışmalardaki pratik işbirliği ya da hiç değilse dayanışmaları halen olanaklıdır. Düzenin ve devletin teşhirini öne çıkaran, bunu devrimin ve sosyalizmin propagandası ile birleştiren bir çalışma zemini bunu kolaylaştıracaktır.

Seçimler ve reformist sol

Bilindiği gibi sosyal-demokrat partiler de yığınların karşısına "sol" adına çıkıyorlar. Fakat onlar düzeni değiştirmek bir yana, reforme etmek iddiasını bile 12 Eylül'le birlikte bir yana bıraktılar. Bu kokuşmuş düzen partilerinin mevcut düzenin tam hizmetinde olduğu konusunda yığınların geri kesimlerinde bile bugün artık herhangi bir tereddüt yoktur. Dolayısıyla solun reformist kesimleri derken biz, kurulu düzeni ve devleti aşan bir mücadele ve örgütlenme perspektifine ve tarzına sahip olmayan, fakat buna rağmen bu iddiayı taşıyan grup ve partileri kastediyoruz. Bunlar gerçek politik konumlarıyla reformizm platformunda durdukları halde, yığınların karşısına devrim ve sosyalizm iddiasıyla çıkabiliyorlar.

Oysa bu iddiaların dayanaksızlığı, bizzat gündemdeki seçimler vesilesiyle oluşturdukları platformlarla da açığa çıkmaktadır. Bu platformların hiçbiri, düzenin ve devletin cepheden reddi, devrimin ve sosyalizmin cepheden bir savunusu üzerine oturmamaktadır.

Seçim platformları olağan dönemlerin taktik platformlarından farklıdır. Seçimlerde siyasal akımlar, toplumun gündemindeki temel sorunlara ilişkin temel tutumları ve çözüm önerileri ile çıkarlar yığınların karşısına. Devrimci bir parti de, eğer gerçekten öyleyse,

bugünkü kokuşmuş sosyal ve politik düzen karşısındaki tutumu neyse, seçim platformunun ve tüm seçim çalışmalarının temeline bunu yerleştirerek çıkar yığınların karşısına. Dahası sorun, savunulan bir dizi temel talebin ne olduğundan da ibaret değildir. Bundan da önemli olan, bu taleplerin nasıl formüle edildiği ve elde edilmesinin yolu ve yöntemi konusunda yığınlara ne söylendiğidir. Örneğin bugün "sosyalist" solda herkes demokrasi, bağımsızlık ve hatta sosyalizm diyor. Bu taleplerin genel bir savunusu üzerinden bakıldığında ortak bir payda varmış gibi görünüyor. Gerçekte ise kendi başına bunun hiçbir anlamı yoktur. Zira gerçek ayrım çizgisi, bu taleplerin ve onların önündeki engellerin tanımında, bu hedeflere nasıl ulaşılacağı, engellerin nasıl aşılacağı, bertaraf edileceği sorunlarına yaklaşımda ortaya çıkar. Demokrasi yokluğu ve dolayısıyla siyasal özgürlük, yığınların temel bir istemidir. Peki bunun elde edilmesinin bugünkü sermaye iktidarının yıkılmasından, faşist devlet mekanizmasının zor yoluyla parçalanmasından başkaca bir yolu var mıdır? Emperyalist kölelik ilişkilerinden kurtulmak, bağımsızlığı kazanmak temel bir sorun ve yığınların temel bir istemidir. Peki ama bağımsızlığı elde etmenin mevcut bağımlılığın sınıfsal dayanağı olan tekelci sermaye egemenliğinin yıkılmasından, burjuva mülkiyet ilişkilerinin tasfiyesinden başkaca bir yolu var mıdır? Aynı şey Kürt sorunu, aynı sorular toplum gündemindeki tüm öteki temel siyasal ve toplumsal sorunların devrimci çözümü için geçerlidir. Kurulu düzen koşullarında devrimciliğin asgari koşulu, ezilen ve sömürülen sınıf ve tabakaların temel taleplerini gerçekleştirmenin ancak mevcut sınıf egemenliğinin (ki bu çıplak bir sermaye diktatörlüğüdür) yıkılmasından geçtiğini kabul etmektir. Her türlü taktik soruna bu temel stratejik düşünce üzerinden yaklaşmaktır. Dolayısıyla, seçimler gibi bir siyasal vesileyle yığınların karşısına da, bu konum üzerinden çıkabilmektir.

Reformist akımların mevcut seçim platformları ise bu temel koşuldan yoksundur. Bu onların reformist kimliklerinin seçim platformu vesilesiyle yeni bir tezahüründen ve tescilinden başka bir şey değildir.

İP: Kemalist reformizme kemalist aydın "taze kanı"

Kuşkusuz bunların başında İP gelmektedir. Her şeyiyle kendini mevcut düzenin icazet sahasına hapsetmiş bu sicili bozuk partinin, düzen ve onun devletiyle temelde bir sorunu olmadığını 25 yıllık siyasal yaşamı yeterli açıklıkta göstermiştir. Bu partinin sorunu kurulu düzen ve devletle değil, onun yetersizlikleri ya da aşırılıklarıyla, bunun ifadesi politika ve uygulamalarladır. İP, tipik reformist bir düzen partisidir. Fakat '60'lar sonrasının sol-kemalist geleneğine uyarak "devrim" ve "sosyalizm" iddiasından da geri durmamaktadır. Böyle yapmasa liberal işçi politikacılığını "sınıf devrimciliği" olarak sunma olanağını yitirir. Bu ise İP'i tümüyle boşlukta bırakır. Zira o "işçi sınıfı partisi" olma iddiasına dayalı bir siyasal varoluşa sahiptir. İP düzen içi politika platformundadır. Fakat özellikle içinde bulunduğumuz yeni dönemde tüm gücüyle işçiler ve emekçiler içinde güç olmak için uğraşır. Düzen bünyesinde üstlendiği misyon bunu gerektirmektedir. İP tipik bir burjuva işçi partisi olmak hevesindedir.

Bir orta sınıf hareketi olarak mevcut düzen politikalarıyla sorunları bulunan İP'in bu desteğe özellikle ihtiyacı vardır. Zira "Cumhuriyet devrimi mevzileri" bununla savunulacak, Türkiye'nin mevcut devlet bağımsızlığı "Yeni Dünya Düzeni'nin sömürgeleştirme tehditi"ne karşı bununla korunacak, itibarsızlaşmış ve işlevsizleşmiş parlamento bununla yeniden itibarlı hale getirilecektir. Ve elbette bununla, Türkiye'nin "bölüşüm ilişkilerine" de müdahale edilecek, mevcut sınıf egemenliği altında "sosyal adalet" sağlanacak, mümkün olursa eğer, işçi-emekçi desteğine dayalı bir politik yaşam da bu sayede sürdürülebilecektir. Bunlar bir arada bir bakıma İP'in 24 Aralık seçimleri için ortaya koyduğu platformun da ana unsurlarıdır.

Gerçek platformu bu olan bir partinin, sermayenin tüm temel politikalarına destek veren DSP ve CHP gibi kokuşmuş düzen partileriyle sözde "sol birlik" kurmak istemesi elbette bir rastlantı değildir. Rastlantı olmadığı gibi, düzen içi kimliklerinin de kendi

ağızlarından tescilidir. '80 öncesinde CHP ile açık bir işbirliğini savunan ve açık bir destek eşliğinde örtülü bir işbirliğini uygulayanlar revizyonist partilerdi. Şimdi aynı şeyi bugün tek başına İP yapıyor. (Yarın yaşamayı başarır ve kendinde bir parça güç bulabilirse eğer, BSP de bunu yapacaktır. Genel Başkan Sadun Aren bunu şimdiden savunuyor.) İP'in "sol birlik" için tek koşulu, bugünkü CHP ve DSP'nin geçmiş CHP çizgisine, onun "kuvayı milliye ruhu"na dönmeleridir.

Birer gericilik yuvası ve çıkar şebekesi gibi çalışan sosyal-demokrat partilerin bugün için böyle bir "dönüş" yapmayacaklarını İP de gayet iyi bilmektedir. Buna rağmen bu çağrısını yıllardır döne döne tekrarlıyor. Bu elbette nedensiz değildir. Bununla tekelci burjuvaziye gerekli mesaj veriliyor ve böylece geleceğe yatırım yapılıyor. Gelecekte, sınıf mücadelesinin keskinleştiği, yığınların hızla devrimcileştiği bir evrede, bu gelişmenin önünü kesmek için "sol blok" bir ara çözüm olarak pekala bir işlev görebilir. İP kendini bu misyona hazırlıyor. Fakat kendisine iş düşebilmesi için de liberal işçi politikacılığına sınıf ve sendika hareketi içinde bir güç kazandırması lazım. Sınıfın en geri eğilimlerini okşamaya ve kışkırtmaya dayalı çabaları ile her türlü ilkesizliğe, en bayağı bir oportünizme dayalı Türk-İş şakşakçılığı tam da bunun içindir.

24 Aralık seçimleri için Kemalizmin geleneksel temsilcisi partilerden şimdilik yüz bulamayan İP, "seçim çıkışı"nı kendini "sosyalist" sanan ya da öyle görünmekten yarar uman kemalist aydın kitlesine dönerek yaptı. Sözde "aydın ağırlığı" ile kendini pazarlama yoluna gitti. Bunu bir kısım sosyal-demokrat sendika ağasının desteği ile takviye etmeye çalıştı. İmzacı aydınların bir "ağırlığı" olup olmadığını olaylar gösterecek. Fakat "Türkiye'nin gurur tablosu" diye pazarlanan bu seremoninin gerçekte bir utanç tablosu olduğunu söylemeleyiz. Türkiye'de son 15 yıldır devrimci hareket ve emekçi sınıflar ağır bir saldırının hedefidirler. Kardeş Kürt halkı son on senedir özgürlük için mücadele ediyor ve bunun için kuralsız bir kirli savaşın her türlü ağır sonuçlarını yaşıyor. Sistematik işkence, kayıplar, sokak infazları bu toplumun gündelik gerçekleridir. Peki bu kadar sol ve hatta "sosyalist" aydınımız var da, bu koca kitlenin neden yıllardır hiç sesleri çıkmıyor? Bir İsmail Beşikçi, bir Haluk Gerger, bir Yaşar Kemal bireysel çıkışlarıyla rejime ciddi sıkıntı yaratabiliyorlar bugün. Eğer bu çıkışların benzerlerini bu "sosyalist aydınlar"ımız gösterselerdi, sonuç ne olurdu acaba?

Ama hayır, onlar bunu bugüne kadar yapmadılar. Rejimle problemli hale gelmemeye özel bir özen gösterdiler. Onlar sorumsuz, korkak tatlı su aydınları olduklarını 12 Eylül'den bu yana geçen 15 yıllık koca bir dönemde yeterli açıklıkta göstermişlerdir. İP destekçisi aydınların büyük bir kısmının İP'e sundukları destek, gerçekte bugüne kadarki tutumlarının mantıksal bir uzantısıdır. Onlar sosyalizm adına Kemalizm borazanı bir düzen içi partiye destek sunarak, düzen dışına çıkamayan ve rejimle bozuşmak istemeyen sözde aydınlar olduklarını bir kez daha göstermişlerdir. Onlar sosyalizm ve işçi sımfına değil, Kemalizme ve Türk sosyal-şovenizmine destek vermişlerdir. Atilla İlhan gibi "devlet sanatçısı" olmayı bir övünç konusu yapabilen bir sahte "sosyalist", kemalist aydınların tercihini en veciz biçimde özetliyor: "Bu Mustafa Kemal'in tercihi"! Desteğin özü budur.

Bunun içindir ki İP, "Seçim Bildirgemizi bilerek 10 Kasım günü ilan ediyoruz" diye övünebiliyor. İMF'ye karşı tutumunu "Kuvayı Milliye'nin devrimci ruhuyla" tanımlayabiliyor. Bu, İP'in anti-emperyalizm ve bağımsızlık üzerine keskin demagojik yaygarasının gerçek kapsamını ve sınırlarını da veriyor. Düzenin temelleriyle bir sorunu olmayan bir partinin emperyalizme bağımlılığın temellerine de yönelemeyeceği aşikardır. "Kuvayi Milliye ruhu" şakşakçılığı, "Cumhuriyet devriminin mevzileri"ni savunma," Yeni Dünya Düzeni'nin sömürgeleştirme tehditi"ne karşı Türkiye'nin "devlet bağımsızlığı"nı koruma, özelleştirmeye karşı devlet mülkiyetine sığınma, Kürt sorununun çözümü için bile Kemalizme başvurma (ki bu artık arsızlıkta sınır tanımamak oluyor) vb., vb., tüm bunların mantığı bir bütündür. Bu geleneksel sol-kemalist platformun bugüne uyarlanışıdır. Orta sınıf aydınlarının '60'lardaki çıkışının günümüze uzantısıdır. Dolayısıyla, '60'lardaki kemalist-solcu aydın patlamasından bugüne kalan orta sınıf aydınlarının kemalist İP'e destek vermesi

de anlaşılır bir şeydir. Bu aydınlar solculuk adına yıllarca CHP geleneğini desteklediler. CHP'nin faşist bir polis-asker rejiminin hükümet ortağı olduğu ve DSP'nin ise bir çok konuda MHP'ye benzediği bir aşamada, bu aydınlar için desteklenebilecek en uygun reformist odak ancak İP olabilirdi.

Son bir nokta. Bugün düzen parlamentosunun tümden çürüyüp kokuştuğunu, biçimsel bakımdan bile bir işlev yerine getiremez hale geldiğini düzen cephesinden bile çok kimse kabul ediyor. Başta Ecevit düzenin bir kısım akıl hocaları bundan büyük kaygı duyuyorlar. Parlamentoya yeniden biçimsel işlevini kazandırmak, onu yeniden itibara kavuşturmak, uzun vadeli düşünen tüm düzen savunucularının bugün ortak kaygısı durumundadır. Bu kaygının aynı zamanda İP lideri Doğu Perinçek tarafından da dile getirilmesi ise kuşkusuz dikkate değerdir. 24 Aralık üzerine yazdığı bir yazıda, sanki mevcut olan bir başka şeymiş gibi bir "polis rejimi tehditi" korkuluğu eşliğinde, aynen şunları söylüyor:

"Türkiye'de çoğulculuk, bir tek emekçi halkın mücadelesiyle işlerlik kazanabilir. Ancak emekçi halkın vereceği taze kanla seçim yeniden seçim haline gelir ve parlamento da çürümekten kurtulur. Bunun için mafyalaşan sermayenin parlamento ile halk arasında açtığı uçurumu kapatmak gerekiyor." (*Aydınlık*, başyazı, 28 Ekim 1995)

Parlamentoya yeniden işlev kazandırmak! Parlamentoyu çürümekten kurtarmak! Parlamento ile halk arasındaki uçurumu kapatmak! Tüm bunlar ancak kurulu düzenin sadık bir uşağının ağzına yaraşabilir. Kuşkusuz Perinçek'e de çok yakışıyor. Perinçek, tüm bunların "ancak emekçi halkın vereceği taze kanla" olanaklı olabileceğini açık açık söylüyor. Bu, başını çektiği grubun emekçi halk içinde güç olmak çabasının düzenin bekası için ne anlam ifade ettiğine de dolaysız bir kanıt oluşturuyor. Perinçek bu sözleriyle kendisinin ve partisinin misyonunu en açık, en dolaysız biçimde açığa vurmuş oluyor. Aynı sözlerin devamında, Kızılay'da toplanan yüzbinlerce işçinin "Hükümeti yıktık, sıra mecliste!" dediğini ciddi bir tehlike uyarısı olarak düzen çevrelerine duyuruyor. Parlamento ile halk arasında oluşan "uçurumu kapatmak" gerektiğine ilişkin sözlerle birlikte değerlendirildiğinde, kısaca şu söylenebilir: Ancak bu kadar açık konuşulabilir!

Sonuç olarak, 24 Aralık seçimleri, İP'in düzen partisi kimliğinin yeni bir tesciline vesile olmuştur.

EP Girişimi: Demokratik muhalefet seçeneği

Reformist solun seçim platformundaki bir öteki temsilcisi Emek Partisi Girişimi'dir. Seçimlere bağımsız adaylarla giren ve bunu "emekçilere seçenek" olarak sunan bu çevre okurlarımız için yeterince tanıdıktır. İP bu seçimlerde kendini "Cumhuriyet devriminin mevzileri"ni savunma misyonuyla tanımlarken, EP'çiler, "muhalefet değil fakat iktidar partisi" olduklarını sık sık söylüyorlar. Ama "iktidar" partisi olduklarını gösterir tek bir ifade ya da işaret görmek mümkün değil seçime dair açıklamalarında. Tam boy gazete ilanlarında iktidar, devrim ve sosyalizm üzerine, kapitalist düzenin ve devletin suçlanması üzerine, tek kelime yok. Kitlelerin devlete ve düzene karşı devrim ve sosyalizm için mücadeleye çağrılması üzerine tek kelime yok. Ya ne var? "Özgürlük ve demokrasi için çağrı" var.

"Sistem tıkanmıştır" demek kimseyi devrimci yapmıyor. Bunu bir kısım gericiler ile Amerikancı Boyner'in YDH'sı bile söylüyor. Seçim gibi bir siyasal vesileyle işçi sınıfı ve emekçilere "sistem"e, kurulu toplumsal düzene, onun devletine karşı ne dendiğidir önemli olan. "Tıkanan sistem"e karşı önerilen devrimci çıkış ve çözümdür. Seçimler temel devrimci ilkeleri ve hedefleri en geniş yığınlara açıklamak için özel bir fırsattır. Tam boy gazete ilanlarını bunun için değil de, "özgürlük ve demokrasi" için, "İş-Ekmek-Özgürlük" için kullananlar, devrimci değil, fakat yalnızca ilerici demokratlar olduklarını ortaya koymuş olurlar. Böyleleri devrimci iktidar alternatifi değil, çok çok ilerici bir "muhalefet" hareketi olabilirler ancak. 12 Eylül yenilgisinin dolaysız bir sonucu olarak devrimcilikten demokratlığa düşenlerden daha fazlası da zaten beklenemez.

12 Eylül karşı-devrimi, '80 öncesinde küçük-burjuva devrimciliğinin ana akımlarını temsil eden üç ana grubu ideolojik ve örgütsel bir tasfiye sürecine sokarak, gelinen yerde

"Atılımlar ve Parti Yılı" gecesi yapıldı

EKİM bugün her zamankinden daha fazla partiye yakınsa, bunun nedeni, onun işçi sınıfının en ileri, en bilinçli, en mücadeleci öncülerini kucaklamak ve ona önderlik etmek konusunda ortaya koyduğu kararlılık ve ısrarıdır. Büyük olanaksızlıklar içinde ve son derece sınırlı güçlerle, ideolojik, politik ve örgütsel alanda, tüm yetersizliklerine rağmen, 25 yıllık örgütleri aşan bir gelişme çizgisi izlemiştir. Bu sayede '95 yılını "Atılımlar ve Parti Yılı" olarak ilan etme cüretini kendinde bulabilmiştir.

Bizler Yurtdışındaki Ekimci komünistler olarak, bu süreci kendi cephemizden, belli eksikliklere rağmen, EKİM'in misyonuna ve siyasal kimliğine denk düşecek bir pratikle omuzlamaya çalıştık ve çalışıyoruz. Bu yıl Almanya'da gerçekleştirmiş bulunduğumuz "Atılımlar ve Parti Yılı" gecesi faaliyetlerini de, partileşme yılının önümüze koyduğu görev ve sorumlulukların bilinciyle ele aldık.

Yurdışında devrimci gruplar tarafından düzenlenen gecelere genellikle popüler sanatçılar çağrılmakta, bu tür sanatçıların kitlesi üzerinden bir katılım sağlanmaktadır. Devrimci olmayan sanatçılara büyük meblağlar ödenerek sağlanan bu tür bir katılımın hiç bir politik kazanım sağlayamayacağı, içi boş bir güç gösterisinin ötesine geçemeyeceği bizim için açıktı. Gecemizin programı bu bakışaçısı üzerinde şekillendi. Yaklaşık 5 hafta öncesinden başlayan gece faaliyetlerimiz, devrimin ve sosyalizmin propagandasının yapıldığı bir kitle çalışması olarak gerçekleştirildi. Önemli ölçüde EKİM taraftarlarının kendi etkinliklerinin ürünü olan, kitlenin de bu temel üzerinde katılımını sağlayan gecemiz, tümüyle politik bir nitelik taşıyordu. 1300 civarında bir katılımla gerçekleşen bu gece sayesinde oldukça geniş bir sempatizan tabanına sahip olduğumuzu gördük.

Gecemiz selamlama ve saygı duruşunun ardından "Güneşin Çocukları" korosununu Enternasyonal marşını söylemesiyle başladı. Çocuk korusunun büyük bir heyecan ve içtenlikle okuduğu devrimci türküler ilgi ve coşkuyla karşılandı. Programın bu ilk bölümünde Mehmet Celal'in ardından halk oyunları ekibinin gösterisi yeraldı. EKİM YDÖ adına yapılan gece konuşmasının ardından Dortmund Yapı Sanat Evi'nin şiir dinletisi, Ekim Devrimi ve Kürdistan'da Kirli Savaş konulu film gösterileri ile Mustafa Yeşilyurt ve arkadaşlarını izledik.

Gecemizin ikinci bölümü Erzincan yöresi halk oyunları gösterisiyle coşkulu bir biçimde başladı. Bunu, içinde Ekimci gençlerin yeraldığı "Grup Eylem", Türkiye İşçi Sınıfı ve Kitle Hareketleri konulu bir film gösterisi, Frankfurt kadınlar korosu, Metin-Kemal Kahraman ve Köln kadınlar korosu izledi.

"Ya kapitalist barbarlık ya sosyalizm!" ve "9. yılında EKİM'le partiye, partiyle devrime, sosyalizme!" şiarlarının yazılı olduğu pankartlarımız sahneyi boydan boya kaplıyor, bunları her iki yanda asılı büyük kızıl bayraklar tamamlıyordu. "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz, "Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!", "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!" ve "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" şiarlarının yazılı olduğu pankartlarımız da salonun diğer duvarlarını süslüyordu. Programın başından sonuna kadar, sahnenin her iki tarafında ve salonun tümünde özellikle genç yoldaşlarımızın ellerindeki kızıl bayraklar dalgalandırıldı. Sloganlarımız coşkuyla haykırıldı.

Geceye "Atılımlar ve Parti Yılı" iddiasına denk düşen bir çabayla hazırlanmış olmamıza karşın, ses cihazlarındaki teknik aksaklıklar gecemizin havasını olumsuz yönde etkiledi. Diğer bir eksikliğimiz ise, YDÖ adına yapılan konuşmanın ajitatif bakımdan zayıflığı oldu. Fakat buna rağmen gecemize politik ve coşkulu bir hava egemendi. Programın büyük bir bölümünün yurdışı EKİM taraftarlarının kültürel çalışmalarının ürünü olmasının bizim için ayrı bir anlamı vardı. Coşku ve beğeniyle karşılanan ve gelecek açısından çok şey vaadeden bu çalışmaların önümüzdeki dönemde daha da yetkinleştirilmesinin, politik faaliyetlerimizde etkin bir araç olarak kullanılmasının önemini bir kez daha gördük.

EKİM Yurtdışı Örgütü

Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde Devlet Terörü

30 Kasım 1995 günü, Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde, içlerinde **Ekimci Genç Komünistler**'in de bulunduğu beş devrimci gençlik örgütü, devrim şehitlerini anmak için bir forum düzenlediler. Foruma jandarmanın müdahalesi üzerine, devrimci öğrenciler barikat kurarak karşı koydular. Barikatı aşan jandarma öğrencilere vahşi bir biçimde saldırdı.

İkisi ağır olmak üzere bir çok öğrenci yaralandı. Ağır yaralı öğrencilerden birisi için hastaneden "hayati tehlike içerisindedir" raporu verildiği halde, düzenin resmi katil çeteleri iki ağır yaralı öğrenciyi hastaneden çıkararak işkence merkezi Terörle Mücadele Şubesine götürdüler. Toplam 43 devrimci öğrenci gözaltına alındı.

Bu saldırıda sermaye düzeninin kolluk kuvvetleri vahşi ve katliamcı kimliklerini bir kez daha bütün çıplaklığıyla sergilediler. Yüzlerce jandarma üniversiteye girdikten sonra okulun tüm bölümlerinde terör estirerek öğrenci avına giriştiler. Öylesine ki, Heykel Bölümünde öğrencileri korumak isteyen bir okul yöneticisini tehdit ederek tartaklayacak, kimi öğretim görevlilerinin odalarının kapısını tekmeleyerek kırıp girecek denli pervasızdılar.

31 Kasım günü yaşanan olayı protesto etmek amacıyla bir gösteri düzenlendi. Yaklaşık 1000 kişilik kararlı bir öğrenci kitlesi, "Jandarma Terörüne Son!" pankartı altında yürüdü. **Ekimci Genç Komünistler** sermaye düzeninin saldırılarını teşhir eden yandaki bildiriyi eylem esnasında dağıttılar.

Beytepe Öğrenci Derneği'nin Basın Açıklaması Çağrısı'ndan...

Türkiye'nin egemenleri ve temsilcileri yönetemez duruma düştükleri her dönemde olduğu gibi şimdi de saldırgan tutumlarını takındılar ve sömürge askerlerinin sömürge halklarına bile reva göremeyecekleri bir hukuksuzlukla öğrencilere küfürlerle, coplarla ve tekme tokatlarla saldırdılar.

Yıllardan beri okullarımız jandarma-polis ve işbirlikçilerinin işgali altında bulunmaktadır. Bu işgal durumu en demokratik, en insani taleplerimizin dile getirildiği her koşulda amansız bir saldırı olarak kendini göstermektedir. Bu saldırılar bazen bir söyleşi, dinleti, kitap standı, bazen öğrenim hakkımızın gasp edilmesi, üniversitelerin özelleştirilmesine muhalefetimize yöneldi. Üniversitenin özgürleşmesi mücadelesinde onlarca arkadaşımız da devletin illegal örgütleri, baskı kurumları ve terörist devlet odakları tarafından katledildi.

30 Kasım 1995 Perşembe günü yüzlerce kalkanlı, silahlı-coplu komando eri öğrencilere saldırarak koridorlardan, sınıflardan, kafeteryalardan onlarca arkadaşımızı gözaltına aldı. Yaralı öğrenciler hiçbir ilkyardıma tabii tutulmadan dövülerek jandarma hücrelerine götürüldü. Türkiye'de üniversite yaşamı için utanç verici bir durum daha yaşandı ve üniversitenin gerçek sahipleri olan öğrenciler, öğretim üyeleri, çalışanlar üniversitelere sahip çıkmadığı sürece yaşanacak.

Devlet açık baskı ve diktatörlük kurumları ile ülkemizi yönet yor. Yargısız infazlarla, kayıplarla, savaş ve işkence uygulamalarıyla, kontrgerilla-illegal yeraltı örgütleriyle, siyasi polis teşkilatlarıyla, para militer örgütleriyle ülke kan gölüne çevrildi. Jandarmanın da terörcü, baskıcı gerçek yüzü bu son olayla bir kez daha ortaya çıktı.

Jandarma defol, üniversiteler bizimdir!

Yaşasın özerk-demokratik üniversite mücadelemiz!

Susmak Onaylamaktır!

Saldırıya Karşı Direniş!

Öğrenci Arkadaşlar!

Faşist sermaye devleti saldırıyor. Asalak efendilerinin sömürü düzeni çürüyüp kokuştukça devlet de daha bir saldırganlaşıyor, vahşileşiyor. "Devlet baba" pozlarını bırakıp, efendisini korumaya çalışan vahşi bir "kurt köpeğine" dönüşüyor.

O sermaye devleti ki; 12 Eylül'den bu yana cezaevlerindeki devrimci tutsakların onurunu teslim alabilmek için sayısız saldırıya kalkıştı. Her defasında devrimci iradenin duvarına tosladı ve yenik düştü. Son olarak Buca Cezaevi'ni kana boyadı sermaye devleti. 3 devrimci şehit düştü. Ancak, bu saldırı da püskürtüldü. Bunun sonrasında cezaevlerinde gelişen devrimci dayanışma ve süresiz açlık grevleri, sermaye devletini bir kez daha yenilgiye uğrattı. Saldıran devletin kendisi teşhir oldu, zarar gördü.

Devrimci tutsaklar karşısında her seferinde yenilen faşist devletini, şimdi de cezaevlerinden yayılan direniş ruhunu zaptetme, yayılmasını önleme kaygısı sardı. Saldırının hedefi bu kez bizim de yakınımızdaydı. Dün, Beytepe Kampüsü'nde, "Devrim Şehitlerini Anma" eylemi nedeniyle bir araya gelen öğrencilere, sermayenin kolluk güçleri acımasızca saldırdı. Vahşice dövülelerek, kafası kolu kırılan 100'e yakın öğrenci gözaltına alındı. Olayın gelişimi, jandarmanın sadece eylemi dağıtmaya gelmediğini açıkça gösterdi. Zira bina içlerinde, anfilerde kovalanarak yakalandı öğrenciler. Kimi öğretim görevlilerinin odasına kapılar tekmelenip kırılarak girildi.

Kardeşler!

Kampüsümüz, şu anda açık bir jandarma işgali altındadır. Şurası kesin ki; korkuyorlar. Korktukları, haklarımız için verilen mücadelenin, devrim şehitlerinin direniş çizgisiyle bütünleşmesi, isyana dönüşmesidir. **Korktukları devrimcileşmemizdir, devrimdir**. Her şeye rağmen istedikleri, sinmemiz ve sessiz kalmamızdır.

Korktukları, gençliğin isyan damarıdır. Öğrenim hakkımız ve özgürlüğümüz için girişeceğimiz kavgadır. Saldırıp ayaklar altına almak istedikleri, üç-beş arkadaşımızın bedeni değil, fakat hepimizin insanlık onurudur.

Öğrenci Arkadaş!

Jandarmanın bu saldırısı eğitim hakkımıza yöneltilen diğer saldırılardan, dahası sermayenin işçi ve emekçilere yönelttiği topyekün saldırıdan ayrı düşünülemez. Saldırının devrimci öğrencilere yönelik olması ise sermayenin kaygıları açısından yanlış değildir. Zira sermaye uşakları da biliyorlar ki; şu anda kendisine karşı kavga veren ve gelecekte de gençliğin bütününü bu kavganın içerisine çekecek olan onlardır. Biliyorlar ki; devrimciler geleceği temsil ediyor.

Kardeşler!

Sermaye devletinin parasız eğitim hakkımızı elimizden almasına, okullarımızı ticarethaneye çevirmesine karşı çıkalım. Gerici faşist baskı ve sindirme unsurlarını başımıza musallat edecek sistemli politiklara karşı uyanık olalım ve direnelim.

Bizler toplumun ve insanlığın geleceğiyiz. Bu geleceğe sahip çıkalım. Geleceğimizi sermayenin ipoteği altına sokmayalım. Faşizmin boy hedefi yapmaya çalıştığı devrimci kardeşlerimize sahip çıkalım. Onların etrafında kenetlenelim, örgütlenelim ve kavgaya girelim.

Kurtuluş Yok Tek Başına! Ya Hep Beraber, Ya Hiç Birimiz!
Okullar Bizimdir! Jandarma-Polis Defol!
Gençlik Gelecek, Gelecek Sosyalizmdir!
Kahrolsun Kapitalizm!
Yaşasın Parti, Devrim ve Sosyalizm Mücadelemiz!

EGK/Ekimci Genç Komünistler

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Direnişteki bir tutsağın mektubu

Bir direnişte siz, eylemi en anlamlı bir biçimde kendi içinizde yaşıyorsanız, bunu mutlaka bir başka devrimciyle paylaşmalısınız. Her insan gibi sizin de bir iç dünyanız vardır. Zayıflıklar, zaaflarla malüldür. Çevreniz, sınıfsal konumunuz, sizi şekillendiren koşullarınız, iç dünyanızı zayıflıklıklar ve zaaflarla örüp paslandırmış olabilir. Kökleri çok derinde değilse eğer, siz direnişte kendinizi yeniden sınayabilir, yürütebilir, hatta temizleyebilirsiniz. Zayıflığınızdan, pasınızdan arkada hiçbir şey bırakmaksızın bunu yapabilirsiniz.

Bunu geriye ve beklentilere dönüp bakarak değil, kendi iç dünyanızda eksik bıraktıklarınıza ve mutlaka hep ileriye bakarak yapmalısınız. Bir ilerleme süreci yaşadığınızda, bilinçte yaşadığınız sıçrama iç dünyanızı yavaş yavaş aydınlatacak, sizi kendinize yakınlaştıracaktır.

Bir nehir kadar etkileyici ve temizleyici rolü olan eylem ya da direniş size yeni bir başlangıç şansı verecektir. Mutlaka bu şansı değerlendirmelisiniz. O zaman, zayıflık ve zaafları yenmeyi başarabilecek ve aydınlanan iç dünyanızın verdiği kuvvetle, yeniden bir başka devrimciye yazma ve kendinizi anlatma gücü bulabileceksiniz.

Bu öyle bir kuvvettir ki, zayıflık ve zaaflarla dolu geçmişiniz bunun önüde engel olmayacaktır. Siz bir eylem sürecinde özgür iradenizle ve bilimsel gerçeklerin ışığında bir iç dünya yaratmayı başarabilirseniz, bu sizi gelecekte yenilmez kılacaktır. Ve her direniş eyleminde iradenize yansıyan o güç kendini test edecektir. Ve bu testten kuvvetlenerek çıktığınızı göreceksinizdir. Tam da böylesi dönemde en sevdiklerinize ve en yakınınızdakine bir şeyler söyleyebilmek, yaşadığınız güçlenmeyi onunla paylaşmak, geçmişten değil gelecekten söz ettiğinizi ona hissettirebilmek, sizin en büyük mutluluğunuz olacaktır.

Ben bunu yaşıyorum. Direnişteyim ve 41. gününde şu mektubu yazabildiğim için de mutluyum. Direnişin güzelliği bana kuvvet veriyor. İnanıyorum ki, eylemden aldığım bu kuvvet bir başka devrimcinin beni dinlemesine, hatta mutluluk duymasına hizmet edecektir.

Değer verecektir size. Sizden bekleneni bulamamanın yarattığı burukluğu unutmadan da sizi anlayabilecek, direnişin size kattığı ruh halini düşünerek size bir imkan tanıyacaktır. Bu herşey demek değildir. Herşeyin unutulması ise hiç değildir.

Ben edinebildiğim güzel duyguları bir devrimciyle paylaşmak istedim. O belki öfkelenecek ve bunları kabullenmeyecektir. Ama artık onu düşünmeyin. Siz kuvvetlenmeye, geleceğinizi sıkı örmeye bakın. Hemen buluşmazsınız. Geleceği bekleyin ve mutlaka nehirlerde yıkanmayı sürdürün. Eylem ve direnişte görüşün. Gerçek buluşmayı orada gerçekleştirirsiniz. Benim o kuvvetim ve sabrım vardır. Bunu güçlendirmek elimdedir ve süreç henüz bitmemiştir.

Hoşça kal.

Ekimci bir tutsak/İstanbul

Ekim Devrimi'nin 78. yılı ve "Sosyalizmin Güncelliği"

Ekim Devrimi'nin 78. yıldönümü nedeniyle, 8 Kasım'da, Beytepe'de, Kızıl Bayrak, Alınteri ve Kaldıraç gazeteleri temsilcilerinin konuşmacı olarak katıldığı bir panel düzenlendi. Panele 200 civarında öğrenci katıldı.

Panel saygı duruşuyla başladı. Konuşmacıların çok iyi hazırlanmamış olmasına rağmen, panel genel çerçevede iyi geçti denebilir. Alınteri adına konuşan arkadaş sürekli olarak bizi troçkist olmakla suçladı ve anti-faşizm ve anti-emperyalizmin önemi üzerinde durdu. Panel sürerken ders saati başladığı için bir kısım öğrenci ayrıldı. Daha sonra jandarmanın dışarıda konumlandığı haberi geldi ve herkes dışarı çıktı. Marşlar söyleyerek Feycan'a gittik ve daha sonra dağıldık. Bir jandarma saldırısının gerçekleşebileceği düşünüldüğü için, önceden demir çubuklar ve sopalar hazırlanmıştı. Eğer herhangi bir saldırı girişiminde bulunulsaydı, öğrenciler kavgaya hazırdılar.

Z. Özgür/Ankara

yönettiği bir aygıttır.

4) 15 Ekim eylemiyle doruğa çıkan, kitle grevinden militan kitle eylemine evrilme eğilimleri gösteren, fakat sermaye iktidarı ve sendika bürokratlarının ortak çabasıyla yenilgiye sürüklenen işçi eylemlerinin kazanım ve deneyimlerinin propagandası;

* Son işçi eylemleri birlik halinde direnen işçi sınıfının muazzam gücünü göstermiştir.

* Ortak eylem heyecanı yalnızca sınıfın geniş kitlesini değil, kamu emekçilerini ve öğrenci gençliği de sarmıştır.

* Düzen partilerinin ikiyüzlü manevraları ve satılmış burjuva medyanın gerçek yüzü bu süreçte daha belirgin bir biçimde görülür hale gelmiştir.

* Devletin kolluk kuvvetleri işçileri tehdit ve zorbalıkla durdurmaya çalışarak gerçekte sömürücü sınıfın çıkarlarının bekçileri olduklarını bir kez daha ortaya koymuşlardır.

* Sendika bürokrasisi ikiyüzlü ve ihanetçi tutumuyla burjuvazinin hizmetinde olduğunu bizzat bu eylem sürecinde bir kez daha göstermiştir. Necati Çelik örneğinde açıkça görüldüğü gibi sendika bürokrasisinin çıkarları ile düzen partilerinin çıkarları örtüşmektedir.

5) Devrimci sınıf partisi ve sınıfın devrimci örgütülüğü en yakıcı sorun durumundadır.

* Sosyal-reformist legal parti ve gruplar sınıfın devrimci önderlik ihtiyacını karşılayamazlar. Düzenin ekonomik ve siyasal planda saldırılarını daha da yoğunlaştıracağı önümüzdeki süreçte, ihtilalci-devrimci bir konumlanışa sahip olmayan siyasal yapılar, bu saldırılara karşı cepheden bir mücadele örgütleme yeteneği göstermek bir yana, bizzat gelişecek mücadelenin önüne bir engel olarak dikileceklerdir.

* İşçi sınıfı, tüm ezilenlerin öncüsü olarak, tüm emekçi sınıf ve katmanların taleplerine sahip çıkmak görev ve sorumluluğuyla yüzyüzedir.

* Kürt halkının özgürlük mücadelesinin desteklenmesi, bizzat işçi sınıfı ve emekçilerin sınıfsal çıkarları gereğidir.

* Kürt özgürlük mücadelesini vahşetle boğmaya çalışan sınıf ile Türkiye işçi sınıfını ve emekçileri sömüren, yaşamlarını cehenneme çeviren sınıf bir ve aynıdır. Sömürgeci sermaye sınıfıdır.

* "Vatanın bölünmez bütünlüğü" yalan ve aldatmacası ile Kürt halkının en meşru hakları için yürüttüğü mücadelenin karşısına çıkan, fakat öte yandan Türkiye'yi emperyalistlere bizzat pazarlayan bu aynı sınıftır.

* Kürt sorununun gerçek ve kalıcı çözümü, sömürgeci burjuvaziyle yapılacak bir "siyasal barış"la değil, devrim ve sosyalizm mücadelesiyle olanaklıdır. Gerçek ve kalıcı barış, kardeşçe bir yaşam, baskı, sömürü ve eşitsizliğe son veren sosyalizmle gelecektir.

6) Devrim ve sosyalizm propagandası;

* Sermaye düzeni erken seçimle, içinde debelendiği krizin faturasını işçi sınıfı ve emekçi kitlelere ödetebilmeyi, bunun için de daha pervasız saldırıların önünü açabilmeyi amaçlamaktadır.

* Tüm burjuva düzen partileri tek bir programla işçi sınıfı, emekçiler ve Kürt halkının karşısına çıkmaktadırlar. Tümü de İMF'nin dayattığı sömürü ve soygun reçetelerinin uygulanmasını savunmaktadırlar. Bu ise, daha çok işsizlik, daha yoğun sömürü, sefalet ücretleri ve açlık, daha vahşi bir terör, toplumsal çürüme ve kokuşma demektir.

* Sermaye cephesindeki çürüme ve kokuşma en çıplak biçimde düzenin siyasal temsilcileri nezdinde dışa vurmaktadır. Burjuva düzen partilerinin özellikle erken seçim vesilesiyle sergiledikleri bayağılık, onların çürüyen düzenin çürüyen partileri olduğu gerçeğini bir kez daha teyid etmektedir.

* Sermaye düzeninin krizi, ona değişik alternatiflerle kitleler karşısına çıkma olanağı vermemekte, dahası o, hırsızlardan, dolandırıcılardan, katillerden oluşan listelerle emekçi kitlelerin onayını almaya çalışmaktadır.

* 24 Aralık seçimleri hiçbir biçimde düzenin krizine çare olmayacaktır. İşçiler, emekçiler ve Kürt halkı için tek çıkar yol sermaye düzenine ve iktidarına karşı mücadeleyi yükseltmektir.

* Dişe diş bir mücadeleye girilmeden, bedel ödenmeden sermaye düzeninin saldırıları geriletilemez, haklar ve özgürlükler elde edilemez, kazanımlar korunamaz.

* Bunun için işçi sınıfı politik bir güç olarak iktidar mücadelesi alanına çıkmak, sermaye sınıfının karşısına örgütlü bir güç olarak dikilmeyi başarmak durumundadır.

* Gerçek özgürlük, demokrasi ve adalet, sömürünün ortadan kaldırılması, üretilen zenginliklerin kardeşçe bölüşümü, baskı ve zorbalığın son bulması ve halkların kardeşliği sermaye iktidarının devrilmesiyle gerçekleşecektir.

* Kapitalist barbarlık rejiminin savunucuları, sosyalizmin uğradığı geçici yenilgiden yararlanarak, onun insanlık için yarattığı kazanımları yok saymaya çalışmaktadırlar. Oysa sosyalizmin ilk deneyimleri sömürücü sınıfların iktidardan uzaklaştırılabileceğini; üretim araçları üzerindeki bireysel mülkiyete son verilerek toplumsal mülkiyetin egemen hale getirilebileceğini; sömürünün ortadan kaldırılabileceğini göstermiştir. İşsizliğin ortadan kaldırılabildiğini, konut sorununun çözülebildiğini, eğitim, sağlık, sosyal ve kültürel alanlaradaki hizmetlerin parasız, etkin ve yaygın bir biçimde yerine getirilebileceğini tüm insanlığa kanıtlamıştır.

* Eski sosyalist ülkelerin bugünkü tablosu, kapitalist kölelik düzeninin insanlığın tüm kazanımlarına açık bir saldırı olduğunu çıplak bir biçimde ortaya koymaktadır. Yıllarca içiçe ve yanyana yaşamış kardeş uluslar birbirlerine kırdırtılmaktadır. Kapitalizm bu ülke haklarına savaş, acı, gözyaşı, ağır sömürü koşulları, ahlaki-manevi çöküş ve çürümeden başka birşey vermemiştir.

Kampanya boyunca gözetilmesi gereken esaslar

1) Siyasal propaganda, ajitasyon ve teşhir faaliyeti, öncelikle temel çalışma alanı olarak belirlenmiş fabrika ve emekçi semtlerine yönelik olmalıdır. Grev ve direnişlerdeki işçilere dönük çalışma özel olarak gözetilmelidir.

2) Merkezi ya da mahalli düzeyde hazırlanmış araçların kullanımı en seri ve yaygın tarzda yapılmalıdır. Dağıtım faaliyetinin, gerekli güvenlik tedbirleri alınmak ve ilke ve kurallara tam riayet edilmek koşuluyla, öncelikle fabrikalara yapılması hedeflenmelidir. Araçlarda çeşitlilik sağlanmak, mahalli plandaki gelişmeleri de içeren, güncel siyasal gelişmeleri kapsayan gündelik siyasal faaliyet örgütlenmelidir. Mahalli önderlik ve mahalli inisiyatifin geliştirilmesi, süreçlerin dikkatle gözlenmesi, müdahalenin araçları üzerinden seri bir biçimde yapılmasını gerektirir.

3) Mahalli planda gerçekleşen kahve, dernek toplantıları, açık hava gösterileri, gece vb. etkinliklere mutlaka katılınmalı, bu tür etkinlikler sosyalist siyasal propaganda-ajitasyon ve teşhir faaliyetinin etkin bir tarzda örgütlendiği alanlar haline getirilmelidir. Kahve, dernek vb. toplantılara önden hazırlanmış araçlar üzerinden etkin katılım sağlanmalı, olanaklı olan her yerde sözlü propaganda-ajitasyon ve teşhir faaliyeti yürütülmelidir.

4) Olanaklı olan her çalışma bölgesinde semt, kahve, dernek toplantıları örgütlenmelidir. Direniş yerleri, fabrika ziyaretleri, ev gezileri somut kitle bağlarının kurulduğu etkinlikler olarak gerçekleştirilmelidir.

5) Seçim dönemi için özel olarak hazırlanmış araçların yanısıra, yayın ve kitapların satışı da örgütlenmelidir.

6) Kitle ilişkilerine dönük propaganda ve teşhir faaliyeti hatip-dinleyici darlığından kurtarılmalı, canlı bir diyaloğa dönüştürülmelidir.

7) Devrimci grup ve çevrelerle ortak etkinlikler örgütlemek, olanaklı olduğu her yerde zorlanmalıdır. Bu olanağın olduğu çalışma alanlarında ideolojik-siyasal ve ilkesel tutumumuz mutlaka gözetilmelidir.

9) Çevre ilişkilerimiz önden gruplaştırılarak ve eğitilerek seçim dönemi faaliyetine etkin bir tarzda seferber edilmelidir.

* * *

Seçimlerin yaklaştığı bir dönemde faşist sermaye iktidarı devrimci örgütlere dönük saldırılarını yoğunlaştırmaktadır. Bu saldırılar, genel planda devrimci örgütleri tasfiye etmeyi, özel planda ise devrimci örgütlerin seçim dönemindeki devrimci faaliyetini sınırlamayı amaçlamaktadır. Ayrıca açık kitle çalışmasının hız kazandığı böylesi dönemlerde siyasal polis, devrimci örgütleri izlemeyi ve açığa çıkarmayı daha özel bir biçimde gündemine almaktadır. Bu nedenle illegal örgütün güvenliği ile etkin bir kitle çalışması arasındaki ilişkiyi doğru kurmak, böylesi dönemlerde daha bir önem kazanmaktadır. Siyasal polis denetimine ve takibine karşı uyanık olunmalı, faaliyet boyunca ilke ve kurallara uymada azami titizlik gösterilmelidir.

* * *

Komünistler, seçim dönemi faaliyetlerini, çalışma tarzını oturtmanın, örgütlü davranma/organizasyon yeteneklerini geliştirmenin, kitle ilişkilerini daha da güçlendirmenin, yeni kitle ilişkilerine ulaşmanın, mahalli önderlik ve inisiyatifi daha da geliştirmenin, deneyim birikimi sağlamanın bir aracı olarak kullanmayı başarabilmelidirler.

Kampanyamız, örgütümüzü parti düzeyine bir adım daha yaklaştırabilmelidir.

Ekimci işçiler tarafından Çukobirlik'te bir işçi toplantısında dağıtılan metni yayınlıyoruz

Çukobirlik'te temsilci "seçimleri": Öncü işçiler ne yapmalı?

Sendikal rekabet yüzünden uzun bir süre fiili olarak sendikasız kaldık. Bunun faturasını ise çok ağır ödedik; hala da ödüyoruz. 15 aylık sözleşmesiz çalışmanın ardından, hiç de haketmediğimiz bir sözleşmeye razı olmak zorunda bırakıldık. Bütün bu dönem boyunca işveren bize pervasızca saldırdı. Geriye dönük haklarımıza mahsuben bize ödenmesi gereken para, sermaye sınıfına ve mafya "baba"larına peşkeş çekiliyor.

Yetki kavgasının sona ermesiyle birlikte başlayan TİS süreci, saldırılarının dozunun giderek arttığı bir dönem oldu. En doğal hakları olan "iş güvencesi" için mücadele eden "mevsimlik" işçiler ve diğer arkadaşlarımız sürgünle cezalandırılmaya çalışıldı. Bu saldırı, onların şahsında hepimizeydi. Susturulmak, sindirilmek, gözdağı verilmek istenen bir kaç kişi değil, işçilerin tümüydü. Ne yazık ki, işveren bu hedefine bir ölçüde ulaştı. Hazırlanan taslağa sahip çıkmadık ve sonuna kadar savunmadık. Saldırıyı cepheden göğüsleyip boşa çıkarma cesaret ve kararlılığını gösteremedik. Bu tutumumuz işvereni daha da pervasızlaştırdı ve ona istediğini yapabilme kolaylığı sağladı. Bu mücadeleyi şimdilik işveren kazandı. Kaybeden ise biz olduk.

Bugün işçi sınıfına dönük saldırılardan biz Çukobirlik işçileri muaf değiliz. 5 Nisan kararlarının ardından gündeme gelen özelleştirme, taşeronlaştırma, tensikatlar, sosyal hakların gaspı, düşük ücret politikası vb. saldırılar Çukobirlik'te de sözkonusu; ya da önümüzdeki dönemde gündeme gelecek bu saldırılar.

İşveren artık öylesine pervasızlaşmıştır ki, sözleşmeden doğan haklarımızı dahi ödemek istemiyor. Keyfi bir şekilde; "Pamuk alımı yapacağım, bir kaç ay maaş ödemeyebilirim" diyebiliyor. İşverenin ileri sürdüğü gerekçeler bir yana, gaspedilmeye çalışılan alınterimizin repolarda değerlendirildiğini ve sermaye sınıfının kasasına akıtıldığını bilmeyen yok. Yolsuzlukların ise bini bir para. Kısacası; ciddi sorunlarla ve saldırılarla karşı karşıyayız.

İşte tam da böylesi bir dönemde ve ortamda temsilcilik seçimleri gündeme gelmiş bulunuyor. Bugün temsilcilik sorununa ilişkin olarak çeşitli tartışmalar ve girişimler var. Bu girişimler haklı olarak belli bir ilgi görüyor; tartışmalara ve arayışlara yol açıyor. Hele de Çukobirlik işçisinin örgütsüz olduğu, önderlik boşluğunun varolduğu bugün, temsilcilik sorunu, tüm işçilerin gözünde daha özel bir anlam ve önem kazanmıştır. Çukobirlik işçileri, bir yerde, işyeri temsilciliğine bir önderlik misyonu biçmiştir.

Girişimde bulunan "taraf"lardan biri sendika bürokratlarıdır. Bir diğeri ise, düzen partilerinin işçi kılıklı temsilcileri tarafından gündeme getirilen girişimdir. Bu "taraf"lardan herbiri kendi payına işyeri temsilciliğine yalanlar, demagojiler ve işçilerin sorunlarını istismar ederek hazırlanıyor. Anlaşıldığı kadarı ile, başını sendika yönticileri ile devlet partileri işyeri temsilcilerinin çektiği bu her iki grubun hazırlığı, belli bir düzeye de gelmiş bulunuyor. Buna karşın, Çukobirlik işçileri kendilerini savunacak bir platformla ve taraf olarak ortaya çıkmış değiller henüz. Herkesin bizim adımıza konuştuğu, ama bizim de sessiz ve suskun olduğumuz bu garip duruma bir son vermeliyiz. Bu durumu kabul edemeyiz. Çünkü kendi adımıza ancak biz konuşabiliriz.

Bu olumsuz duruma hemen son vermek gerektiğini düşünüyoruz. Herhangi birileri, düzen partileri ve sendika yöneticileri değil, bizler, biz öncü işçiler bu olumsuz tabloyu değiştirebiliriz ancak. Eğer temsilcilik sorununa müdahale etmez ve seyirci kalırsak, önemle belirtiyoruz; çok önemli bir mevziyi kaybetmekle kalmayacak, bedelini oldukça ağır ödeyeceğimiz saldırıların önünü de açmış olacağız.

Karşımıza çıkan "taraflar" aslında tektir. Ayrı gruplar olarak görünseler bile, sendika yöneticileri ile düzen partilerinin işyeri sözcüleri tek bir taraftır. Düzen cephesi, bir

diğer ifadeyle, devlet yanlısı bir cephedir bu. Sorunun en özlü tanımı budur. Ve bunu, tüm çıplaklığıyla bütün işçi arkadaşlarımıza anlatmak zorundayız.

Öncü işçiler, işyeri temsilciliği sorununa müdahale etmelidir. Çukobirlik işçileri devlet cephesi karşısına sınıf cephesi olarak ortaya çıkmalıdır. Bunun gerçekleşmesi bize bağlıdır; başarabiliriz bunu.

İşyeri temsilciliği sınıf mücadelesinde etkili bir araçtır. Bu kurum, bugüne kadar Çukobirlik işçilerine karşı kullanıldı. Ama artık bundan sonra işverene karşı mücadelede, haklarımızı savunma ve korumada biz işçilerin elinde bir kaldıraç, mevzi ve dayanak olmalıdır.

Peki ne yapmalıyız? Bizim önerilerimiz şunlardır:

* Öncü işçiler temsilcilik sorununa bir taraf olarak müdahale etmeli ve çıkaracağı adaylarla seçimlere katılmalıdır. Temsilci adayları demokratik bir şekilde belirlenmelidir.

* Öncü işçiler, "Çukobirlik İşçileri Platformu" adıyla bir platform oluşturmalı ve seçimlere bu platform aracılığıyla hazırlanmalıdır. Platforma mümkün olduğu ölçüde en geniş sayıda işçi katılmalı, içinde yer almalı, toplantılar düzenlemelidir. Temsilcilik seçimleri işçi sınıfını ilgilendiren tüm sorunların tartışıldığı bir platforma çevrilmelidir.

* İşyeri temsilcileri demokratik bir şekilde ve seçimle işçiler tarafından seçilmelidir. Seçimlerin tarihi en az 20 gün önce bütün işçilere açıklanmalıdır. Seçimlere işveren, sendika bürokratları ve düzen partileri şu veya bu gerekçeyle hiçbir şekilde müdahale etmemelidirler.

* Bütün işçiler özgürce işyeri temsilciliğine aday olabilmelidirler.

* İşyeri temsilcileri sendika yöneticileri tarafından yukardan atanamaz. Atama vb. hiçbir yol ve yöntem kabul edilmemelidir.

* Seçimle göreve gelen temsilcileri sendika yöneticileri görevden alamaz. Temsilciler ancak işçiler tarafından ve yeni bir seçimle görevden alınabilirler.

* İşyeri temsilcileri kurulu, işyeri sorunları ve işçilere yönelik saldırılar karşısında eylem kararları alma hak ve yetkisine sahip olmalıdır. Temsilciler kurulunun aldığı kararları sendika yönetimleri bozamaz. Sendika yönetimi, temsilciler kurulunca alman eylem kararlarını uygulamak zorundadır.

* Temsilcilik seçimlerinde sendika bürokratları veya düzen partilerinin işyeri sözcüleri desteklenmemelidir. Aslında tek bir cepheyi oluşturan bu her iki taraf da, işçiler karşısında oynadıkları rol itibarıyla, işveren yanlısıdır.

* "Sağcılar, MHP'liler temsilci seçilmesin" gerekçesiyle sendika yöneticilerinin yedeğine düşecek bir tutum alamayız. Sendika yönetimi, bugün artık, devlet ve işveren tarafındadır. Onlarla aramızdaki ayrım net olmalıdır. Bu, işçilere özenle anlatılmalıdır.

Sınıf birliğini sağlamlaştır! Saldırıları püskürt!

"... Peki bütün bunlar olup biterken sendikacılar neredeydiler? Ne yapıyorlardı? Onlar, bizi işverene kaça pazarlayacaklarının hesabını yapıyorlardı. Bizim tepkimizi boşa çıkarmanın hesabı içindeydiler. İşçileri güçten düşürmek ve bölmek için ince hesaplar, oyunlar peşindeydiler.

Meydanlarda, "bir çöp dahi vermeyeceğiz arkadaşlar, söz mü?" diye nutuk atmak kolaydır. Ama gördük ki, bırakalım çöp dahi vermemeyi, tam tersine çöp bile alamadılar. Atılan parlak nutuklar yalnızca göz boyamak içindi.

Bu korucular bugün de, bir taşla iki kuş vurmaya çalışıyorlar. Yeniden TEKSİF-DİSK kavgasını başlattılar. Birincisi; dikkatimizi asıl sorunlarımızdan uzaklaştırmak istiyorlar. İkincisi; birliğimizi yok etmek amacındalar. Her zamanki gibi bir çıkar kavgasıdır bu. Çünkü sendika aidatlarını paylaşamıyorlar aralarında. Bu ikili çeteye bugünlerde işveren de katıldı. İşçiler karşısında tek cephe olan bu üçlü çete, sözkonusu olan para olunca, hemen birbirlerine düştüler. Bununla da yetinmek istemiyorlar. Bu çirkin oyunda, bizleri de figüran olarak kullanmaya çalışıyorlar. Biz figüran değiliz, reddetmeliyiz bunu. Bunlar sınıf düşmanlarımızdır. Karşılarına sınıf birliğimizi kurarak ve pekiştirerek çıkmalı, onlara hak ettikleri yanıtı temsilci seçimleri vesilesiyle vermeliyiz. Gerekirse koltuklarından alaşağı etmeliyiz onları..."

Ekimci İşçiler imzasıyla
Çukobirlik'te dağıtılan bildiriden...

Küçükçekmece Belediyesi işçileri direndiler ve kazandılar

963 kişinin çalıştığı Küçükçekmece Belediyesi işçilerinin bir ayı aşkın bir süredir kararlılıkla devam eden direnişleri, işten atılan arkadaşlarının geri alınması ve alacaklarının takvime bağlanarak ödeneceği taahhüdü üzerine sona erdi.

Direniş, işçilerin '92 yılından kalan bir kısım alacakları ile '95 yılında imzalanan toplusözleşmeden doğan ve işçi başına 100 milyona yakın olan alacaklarının şimdiye kadar ödenmemiş olması nedeniyle başlamıştı. Belediye işçileri haklarını alabilmek için bir ilk uyarı olarak toplu vizite eylemi gerçekleştirdiler. Vizite eylemi haklarını alabilmek için yeterli olmayınca bu sefer alacaklarının tamamı ödeninceye kadar topluca işi durdurma eylemi yaptılar. Eylem bundan sonra daha radikal bir çizgide seyretti. Yürüyüşler, basın açıklamaları vb. gerçekleştirildi. İşçiler ilk olarak öncü işçilerden oluşan direniş/eylem komiteleri oluşturdular. Eyleme bu komitelerle birlikte, komite içerisinde yer almayan fakat ileri işçiler diyebileceğimiz işçiler de önderlik ettiler.

Eylem esas olarak ekonomik talepler üzerinde yükselse de, bazı demokratik istemler de gündeme getirdi. Bu istemlerin başlıcaları: Belediyelerde adam kayırmacılığa son verilsin; yolsuzluk ve rüşvet olayları son bulsun; belediyelerdeki atamalarda işçilere söz hakkı verilsin; belediye bütçesinin işçiler tarafından denetlenmesi sağlansın, vb...

İşveren eylemdeki işçilere saldırmakta gecikmedi. İlk olarak 124 işçinin işine son verdi. Ardından burjuva medya aracılığıyla sokaklarda biriken çöp yığınlarının sorumlusunun işçiler olduğu doğrultusunda geniş bir karalama kampanyasına girişti. Diğer taraftan da eylemi kırmak için polisiye tedbirlere başvurdu. İşverenin saldırısı ekonomik olmaktan çok politik bir saldırıydı. Zira o, belediye işçilerinin geçmişten gelen örgütlü ve kararlı bir direniş hattına sahip olduklarını çok iyi biliyordu. Bu nedenle öncelikle işçilerin kararlı, örgütlü yapısına saldırdı.

İşçiler işverenin eylemi kırmak için başvurduğu bütün tedbirlere karşı kararlılıkla karşı koydular. 124 arkadaşlarının işten atılmasını 923 kişinin işten atılması olarak gördüler. Böylece direniş ekonomik niteliğinden birşey kaybetmeden yarı politik nitelik de kazandı. Artık talepler arasında ilk olarak işten atılan arkadaşlarının hiçbir pazarlık sözkonusu edilmeden işe geri alınması önemli bir yer tutuyordu. İşçiler arasındaki tartışmaların birinci maddesini işten atılan arkadaşları ve işverenin politik saldırıları oluşturuyordu.

İşveren çöp yığınlarını kaldırmak için taşeron firmayla anlaştı ve çeşitli iş makinalarına ve araçlarına el konulacağını işçilere bildirdi. Makinalara el konulması geçmişte olduğu gibi polis ve asker saldırısıyla gerçekleştirildi. İşçiler tutuklamalara, vahşete ve cop darbelerine maruz kaldılar, ama her seferinde direnme geleneklerini kararlılıkla sürdürdüler.

Küçükçekmece Belediyesi işçileri geçmişten gelen bir mücadele geleneğine sahipler. '89 yılından günümüze kadar (işçiler "38 eylem yaptık" diyorlar) direniş çizgisi sürdürülmüş. İşçiler bu direnişlerinden haklı bir gurur duyuyorlar ve her vesileyle bunu dile getiriyorlar. Artık kazanmanın yolunun tavizsiz kararlı bir direnişte olduğunu kendileri de biliyorlar.

Tüm işçiler mücadeleden yana olmalarına rağmen, eylemler 80'e yakın öncü işçinin omuzlarında yükseldi. Diğer işçiler de sermaye düzeninin kendilerini sefalete ittiğini, yaşamlarını yaşanmaz kıldığını, toplumdaki tüm kötülüklerin kaynağının mevcut sistem olduğunun farkındalar. Ama sorunlarının çözümünün toplumsal devrimde olduğunun bilincinde değiller. 80'e yakın öncü işçinin bilinci ise nispeten politik bir bilinç. Sınıfın sorunlarının çözümünün işçi sınıfının devrimci

mücadelesinde olduğunu biliyorlar.

İşçiler eylemlerine çevre halkının da desteğini almak için imza kampanyası sürdürdüler. Çevredeki demokratik kitle örgütleri ile SİP ve Alınteri çevresi ve komünistlerin içinde yer aldıkları bir Destek Komitesi oluşturuldu. Bu komitenin esas amacı çevre halkını eylemdeki işçilere aktif destek vermeleri için çalışmaktı. Bu amaçla Destek Komitesi tarafından bir basın açıklaması yapıldı.

DİSK-Genel-İş'li sendika bürokratları son dönemlerde işçileri bir beklenti içine sokmuşlar ve işçilere şunu telkin etmeye çalışmışları: İşveren zaten eylemi yasadışı sayıyor, anlaşmaya yanaşmıyor. 23 Kasım '95 günü ise sendikanın örgütlenme dairesi başkanlığı bir toplantı düzenledi. Sendikacı hainin duygusal muğlak konuşması, açıkça şunu ifade ediyordu. Bekleyin! Bu, işçileri yormak, eylemin içini boşaltmak, hedefini şaşırtmak ve yenilgiye hazırlamak anlamına geliyordu. Sendika bürokratının bu konuşması söz alan öncü işçiler tarafından mahkum edildi. Bu konuşmalarda DİSK'in bugün izlediği çizginin tam bir sınıf uzlaşmacılığı olduğu, sermayeye hizmet sunduğu sergilendi. Komünistlerin söz hakkı istemeleri ise her defasında sendika bürokratlarınca engellendi.

İşçiler özetle şunları dile getirdiler:

- Şimdiye kadar genel merkezin aktif bir şekilde direnişin içinde olmadığı, eyleme önderlik etmesi gerekirken dışarıdan desteklerle pasifist bir çizgi izlediği;
- İşverenin işçilere yönelik iletişim araçları kanalıyla beyan ettiği kara çalmalara ve sözlü saldırılara sendikanın kayıtsız bir tutum izlediği;
- Sendikanın üst düzeyde diyaloglarımız var diyerek işçileri beklenti içerisine soktuğu ve bunun aynı dönemde 124 arkadaşlarının işten atılmasını beraberinde getirdiği;
- İşçilerin seslerini kamuoyuna duyurmak ve çevre halkından desteğini sağlamak için ulaşım için daha önce sendikaca söz verilen vasıtanın tahsis edilmediği;
- Örgütlü oldukları Genel İş'e bağlı diğer belediyelerdeki (G.Osmanpaşa, Esenler, Bağcılar, Eminönü, Fatih) işçilerinin dayanışma eylemliklerine çekilmedikleri;
- DKÖ ve çeşitli sosyalist kuruluşların bir aydır eylemin başarıya ulaşması için gösterdikleri çabayı genel merkezin bir gün

Haklar Mücadeleyle Kazanıldı! Mücadeleyle Korunacak!

Küçükçekmece Belediyesi işçileri hakları için direnmesini bildiğini, haydutça saldırılara karşı öyle kolayca pabuç bırakmayacağını defalarca kanıtlamıştır. KÇB işçileri yalnızca kendi hakları için direnmesini değil, direnen diğer sınıf kardeşlerine karşı sınıf ayanışması gö evlerini de yeterli düzeyde olmasa da çeşitli biçimlerde sergilemiştir. KÇB işçilerinin sergilemiş olduğu bu sınıf tavrı elbetteki sermaye düzeninin sizlere karşı diş bilemesine yol açacaktı. Atılan 130 işçi, saldırının kapsamı hakkında yeterli bir fikir vermektedir. Eğer bu saldırı kesin bir şekilde ve asla en küçük bir ödün vermeden püskürtülemez ise, ardından yeni saldırıların geleceğinden kimse kuşku duymamalıdır. Sınıf mücadelesinin yasasıdır: Demir demiri keser. Şimdi, geçmiş deneyimlerimizi de en üst düzeyde bilince çıkararak, sıkı bir direnişe hazırlanmalısınız. Sermaye, hak gasplarının da ötesinde, sizin şahsınızda bir direniş odağını dağıtma bilinciyle ve kararlılığıyla hareket edecektir.

Öyleyse, sizler de işçi sınıfının bir direniş mevzisini koruma bilinci ve kararlılığıyla hareket etmelisiniz. "Atılan bütün işçilerin geri alınması, bütün birikmişlerin derhal ödenmesi, hiçbir işçinin yeniden işten atılmaması" temel talepleri etrafında kararlı, ödün vermez sıkı bir mücadele örgütlemelisiniz.

Sendikayı en etkin bir şekilde harekete geçirmelisiniz. Bunun yolu ise, sendika yönetiminin inisiyatifine bel bağlamayıp, militan bir eylem hattı etrafında taban dinamizmini ve basıncını sendikaya taşımaktan geçmektedir. Bağımsız direniş komiteniz direnişin belirleyici inisiyatif ni elinizde tutmanızı olanaklı kılacaktır. Bunun için ise, direniş komitesini bir savaş kurmayı gibi harekete geçirmelisiniz.

EKİM Sefaköy Bölge Örgütü'nün direniş esnasında dağıttığı bildiriden..

dahi göstermediği, vb.

İşçiler toplantıda eylemin ileri sıçratılabilmesi için getirdikleri önerilerle birlikte sendikacı hainin yüzüne şunu açıkça haykırdılar: "Sendika bürokratlarının apoletlerini sökeceğimiz gün gelecek. Gerekirse kazanmak için öleceğiz."

Sonuçta atılan işçilerin geri alınmaları ve belediyenin işçilere olan borcunu bir ödeme takvimine bağlamasıyla eylem sona erdi. Ancak işçiler işverenin daha önceleri de defalarca alacaklarını ödeme taahhüdünde bulunup, ardından bunu yerine getirmediğine tanık oldular. İşverenin bir kez daha bu taahhüdünü yerine getirmemesi durumunda, işçiler yeniden eyleme geçmeye hazırlar. Ancak bu kez direnişin bir üst düzeye sıçratılması ve daha geniş kesimlerin aktif eylemlilik sürecine çekilmesi büyük bir önem taşıyor.

* * *

Komünistler direnişin ilk günüden itibaren eylem alanındaydılar. İşçilerle aynı ortamı paylaştılar, işçilerin deyişiyle, onlarla yatıp kalktılar. Eylem sürecinde yüzlerce gazete işçilere ulaştırıldı. Yoğun bir propaganda-ajitasyon faaliyeti yürütüldü.

İşçilerin de talebiyle komünistler toplantılarda konuştular. Konuşmalarında, düzenin ve Kürt halkı üzerindeki sömürgeci faşist terörün teşhirini yaptılar. İşçi sınıfının Kürt halkına destek vermesi gerektiği, seçimlere yönelik siyasal perspektifleri, düzen partilerinin teşhiri, devrim ve sosyalizm propagandasıyla birlikte işçi sınıfının yakıcı ihtiyacı olan parti sorununda odaklaştılar.

Konuşmamız işçilerin büyük çoğunluğu tarafından alkışlarla karşılandı. "Yaşasın sınıf dayanışması!", "Yaşasın işçilerin birliği!", "Susma, sustukça sıra sana gelecek!" gibi sloganlarla desteklendi.

Komünistler özellikle öncü işçilerle sıcak ve politik diyaloglar geliştirdiler. Daha geri bilinçli işçilere siyasal sınıf bilinci taşımak doğrultusunda çaba harcadılar. Ekonomik talepler zemininde yükselen bu eylemlilik sürecinin işçilerin bilincinde politik bir sıçrama sağlayabilmesi noktasında yoğunlaştılar.

İşçilerle konuşmalarımızda; eylemin başarıya ulaşması için mücadeleyi sokağa taşımak gerektiği; lokallere kapanıp kalmanın direnişi yenilgiye götüreceği; güçlü bir barikat örerek, bedel ödemeyi göze alarak, kazanan kadar kararlı bir direniş çizgisi izlemek agerektiği noktalarında yoğunlaştık. Ekonomik taleplerin yanısıra siyasal talepleri öne sürmenin önemini anlattık. Destek sağlamak için eylemin haklılığını çevre halkına anlatmanın; Demokratik kitle örgütleri ile yakın ilişkiye geçmenin; çevre halkı, çocuk ve eşleriyle birlikte yürüyüşler düzenlemenin; çevre fabrikaların yanısıra, örgütlü belediye işçilerinin dayanışma grevleri örgütlemeleri noktasında propaganda yürütmenin önemi vb. üzerinde konuştuk. Taşeron işçilerin çöp toplama, yol onarma gibi işleri yapmasını topluca engellemenin böyle bir direnişin başarısında tayin edici önemde olduğunu vurguladık.

Sefaköy'den Komünistler

Boykota karşı

(Baştarafı s.23'te)

Boykot için bir kampanyanın amacı, esas olarak anayasacı hayallerle savaşmaktır. Boykotun başarısı, devrimin kapsamlı, evrensel, hızlı ve güçlü bir yükselişine bağlıydı.

Bütün bu bakımlardan, şimdiki durum, 1907 sonbaharına doğru, böyle bir sloganı gerektirmez ve haklı göstermez.

Seçimler için hazırlanmak yolunda günlük çalışmamızı sürdürürken ve ne kadar gerici olursa olsun temsili kuruluşlara katılmayı önceden reddetmezken bütün propagandamızı ve ajitasyonumuzu halka, Aralık yenilgisi ile bunun ardından gelen, özgürlüklerdeki azalmanın ve anayasaya tecavüzün tümü arasındaki ilişkiyi açıklamaya yöneltmeliyiz. Doğrudan bir yığın mücadelesi olmadıkça, bu teçavüzün kaçınılmaz olarak devam edeceği ve daha da kötüleşeceği kesin inancını halkın zihnine yerleştirmeliyiz.

Böyle bir slogana gereksinmenin ciddi olarak doğabileceği, yükselen devrim dönemlerinde, boykot sloganının kullanılmasını reddetmeden, şu anda, doğrudan ve yakın etkimizle, işçi sınıfı hareketinin şu ya da bu yükselişini, bir bütün olarak irticaa karşı, onun temellerine karşı, kapsamlı, evrensel, devrimci ve saldırgan bir harekete dönüştürmek için her çabayı harcamalıyız.

26 Haziran 1907

Etkin ve yaygın bir seçim faaliyeti örgütlemeliyiz

24 Aralık seçimlerinin hareketimiz bakımından tek gerçek işlevi, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin karşısına, düzen cephesi ve düzen partilerinin platformuna karşı sosyalist sınıf platformuyla çıkmak; etkili, yaygın ve yoğun bir propaganda-ajitasyon faaliyetiyle kapitalist düzenin ve sermaye devletinin başarılı bir siyasal teşhirini yapmak olacaktır.

Kitlelerde politik duyarlılığın arttığı böylesi dönemlerde bu tür bir faaliyetin taşıdığı önem komünistler açısından yeterince açıktır. Sorunun ideolojik-siyasal ve ilkesel çerçevesi Merkez Yayın Organımızın 1 Kasım, 15 Kasım ve 1 Aralık tarihli sayılarında bütünlük oluşturacak bir tarzda ortaya konulmuş bulunmaktadır. Tüm örgüt birimlerimiz, çevre ilişkilerini de kapsayacak bir tarzda bu yazıları titizlikle incelemeli, tartışmalı ve ortaya konulan görev ve sorumlulukları somutlamalıdırlar.

Örgütümüzün seçim dönemi siyasal faaliyeti etkin bir kampanya faaliyeti olarak örgütlenecektir. Bu kampanya sürecinde propaganda, ajitasyon ve teşhir faaliyetinde öne çıkartılması gereken noktalar genel başlıkları ile şöyle sıralanabilir:

1) Türkiye kapitalizminin yapısal krizinin toplum yaşamının her alanında kendini ortaya koyan sonuçlarının başarılı bir teşhiri;

* Emperyalist bağımlılık ilişkileri. Ülke kaynaklarının emperyalistlere peşkeş çekilmesi. Çalışan sınıfların ürettiği zenginliklerin emperyalistler ve onunlarla kader birliği yapmış sömürücü-asalak burjuva sınıf tarafından sömürülüp yağmalanması. Emperyalist kölelik ilişkilerinin yol açtığı borç batağına saplanmış ekonomi; dış borçlarla döndürülmeye çalışılan ekonomi çarkının saplandığı çıkmaz; ödendikçe ağırlaşan dış borç yükü.

* Kapitalist ekonominin yapısal bozukluğunun bir ürünü olan ve sürekli büyüyen bütçe açıkları. Bütçe açıklarını kapatmak için iç borçlanmalara başvurulması. Borçların ancak yeni alınan borçlarla ödenebilmesi. Faizlerin sürekli katlanması. Enflasyonun önlenemeyen hızlı yükselişi.

2) Kapitalist batağın yapısal krizince sürekli büyüyen ekonomik ve sosyal faturanın "istikrar politikaları" adı altında işçi sınıfı ve emekçilere ödetilmesi. İMF tarafından hazırlanan ve seçim sonrası devreye konulması hedeflenen yeni saldırı paketinin yolaçacağı sosyal felaketler;

* Artan işsizlik. Ardı arkası kesilmeyen zamlar. Sürekli düşürülen ve sefalet sınırına dayanan ücretler. Çalışan sınıfların sürekli yoksullaşması. Servet sefalet kutuplaşmasının ulaştığı boyut. Çalışan sınıfların omuzlarına bindirilen ağır vergi yükleri. Buna karşılık eğitim, sağlık, kültür hizmetlerine ayrılan payların sürekli olarak azaltılması.

* Özelleştirme saldırısının giderek yaygınlaştırılması. Eğitim, sağlık, belediye vb. tüm sosyal hizmetlerin paralı hale getirilmesi.

3) Türkiye'nin artık görüntüde de bir kontr-gerilla devletine dönüşmesi gerçeği;

* Askeri darbeler ülkesi olan Türkiye'de sermaye devleti kontr-gerillanın yönettiği bir asker-polis rejimidir.

* TC devleti bir özel savaş aygıtına dönüşmüştür.

* İşkenceler, katliamlar, kayıplar, Türkiye'deki siyasal rejimin gündelik olağan icraatları haline gelmiştir.

* Cezaevleri toplama kampları haline getirilmeye; siyasal tutsaklar baskı ve katliamlarla sindirilip yokedilmeye çalışılmaktadır. İşkenceciler, katil sürüleri, soyguncular, rüşvetçiler yasal güvence altına alınırken, sömürü ve zulme karşı çıkan komünistler, devrimciler, demokratlar ve ilerici aydınlar zindanlara doldurulmaktadır.

* Parlamento artık tümüyle MGK'nın, kontrgerilla şeflerinin emirlerini yerine getiren göstermelik bir kurum haline gelmiştir.

* Kontr-gerillacılar, işkenceci polis şefleri, olağanüstü hal valileri, DGM savcıları, kirli savaş kurmayı general eskileri parlamentoya doldurularak daha sistemli ve dizginsiz bir terörün önü açılmak istenmektedir.

* DGM'ler özel savaş aygıtının bir parçası, DGM savcı ve yargıçları kontr-gerillanın emir kullarıdır. Nusret Demiral örneğinde görüldüğü üzere, Türkiye'de yargı azgın faşistlerin

herbirini kendine özgü bir tarzda düzenin icazet sınırları içine itti. "Legal parti açılımı" devrimci iktidar mücadelesinden bu köklü kopuşun aktığı yeni kanallardan birini oluşturuyor. Birileri çoktan BSP çatısı altına sığındılar. Diğer birileri devrim ve sosyalizme tövbe ederek "Kitlesel Parti Girişimi" meşgalesine sığındılar. Üçüncü grubun temsilcileri ise bugünkü EP Girişimi'ni oluşturuyorlar.

EP Girişimi, devrimci ideolojik ve örgütsel temeller üzerinde mücadele yürütme gücünü yitirmiş 12 Eylül yorgunu küçük-burjuva demokratları ile bir kısım "dürüst", "namuslu", fakat reformist ara kademe sendika yöneticisinin ittifakına dayanıyor. Bunu bir reklam öğesi olarak, bir kısmı aynı zamanda "oylarımız İP'e" kampanyasına da destek veren, TİP-TKP'den yadigar bazı reformist aydınlar tamamlıyor. Devrimcilikten düşenler ile hiçbir zaman devrimci olmamışların bileşiminden oluşan EP Girişimcilerinin, kendini devrim değil de her yere çekilebilir bir "demokrasi" mücadelesi üzerinden tanımlamaları gerçek konumlarına tümüyle uygundur.

Legal parti platformunun bunlar için düzenin icazetine hapsolmak anlamına geldiğinin son bir "pratik" kanıtı, son haftalardaki "EP Destekçileri" ilanlarıdır. Çoğu muhakkak ki samimi devrimcilerden ve devrim sempatizanlarından oluşan yüzlerce insanın isim listesini gazete ilanlarıyla sunmanın mantığı ve anlamı ne olabilir acaba? Bu da gösteriyor ki, sözkonusu olan legal olanakları kullanmak değil, fakat "açığa çıkmak"tır. Bir kontrgerilla rejiminde bunu kaygısızca yapanların, böyle yapmakla her türlü devrim ve iktidar kaygısını da bir yana bıraktıklarının bundan daha açık göstergesi ne olabilir ki?

EP Girişimi seçimlere bağımsız adaylarla giriyor ve bunu "bağımsız sınıf tutumu"nun bir ifadesi olarak sunuyor. Legalizm batağına gömülerek düzene bağlananların "bağımsız sınıf tutumu" iddiası her türlü dayanaktan yoksun bir ciddiyetsizliktir. "İş-Ekmek-Özgürlük" platformu, liberal demokrat bir platformdur ve bugünün Türkiye'sinde geniş bir reformist sol kesimin bu platformda birleşmesi için herhangi bir güçlük yoktur. Buradan bakıldığında, EP Girişimi'nin neden "Emek, Barış ve Demokrasi Bloku"yla ortak bir seçim platformu oluşturmadıklarını anlamak da güçtür. Bunun tek engeli, olsa olsa "HADEP çatısı"nın kendine özgü güçlükleri olabilir.

"Emek, Barış ve Demokrasi Bloku"

HADEP çatısı altında seçimlere giren "Emek, Barış ve Demokrasi Bloku", seçim platformundaki bir üçüncü reformist oluşumdur. Geniş bir gruplar çevresini bir araya getiren ve ulusal hareketin kitle tabanından dolayı da önemli bir kitle desteğine sahip bulunan bu blok, reformist seçim platformları içinde kuşkusuz en dikkate değer olanıdır. Bu seçim blokuna HADEP, Burkay çizgisindeki DDP, BSP, SİP ve diğer bazı sol gruplar katılıyorlar.

HEP geleneğinin devamı olan HADEP hakkındaki değerlendirmelerimiz bilinmektedir. Bu kendine özgü oluşumu ve işlevini burada ayrıntıya girerek değerlendirmek bu nedenle gerekli değildir. HADEP devrim ya da sosyalizm adına hiçbir açık iddia taşımayan, Kürt ulusunun ulusal demokratik hakları uğruna yasal platformlarda demokratik bir mücadele yürütmek iddiası taşıyan, ilerici-demokratik bir oluşumdur. Bu çizgi, Kürt orta sınıf katmanlarının Kürt sorunu çerçevesindeki politik tutum ve eğilimlerinin özlü bir ifadesidir.

HADEP'in durumuna belli bir özgünlük kazandıran temel faktör, Kürdistan'daki devrimci özgürlük mücadelesine verdiği destektir. Bunu tersinden ve daha doğru bir biçimde şöyle ifade edebiliriz: HEP-DEP-HADEP çizgisi, Kürdistan'daki devrimci özgürlük mücadelesinin etkilediği, harekete geçirdiği ve kendi politik yörüngesine çektiği orta sınıf kesimlerinin politik platformudur. Bu özgün konum, başından itibaren ciddi karışıklıkların da asıl nedenidir. HEP-DEP-HADEP çizgisi, yalnızca devlet tarafından değil, çoğu kere devrimci çevreler tarafından da Kürt devrimci hareketiyle özdeşleştirilebilmektedir. Dolayısıyla bu çizgiyle (ve partiyle) ilişkiler ile devrimci Kürt hareketi birbirine karıştırılabilmektedir. Devlet bunu bilerek, kasten yapmaktadır. Bazı sol çevrelerin tutumu ise çarpık bir bakışın ürünü olarak göstermektedir kendini.

Nitekim pek "sosyalist" olmak iddiasındaki bazı çevreler, şimdiki seçim blokunu, ciddi ciddi "işçi dinamiği ile Kürt yoksul köylü dinamiğinin buluşması" olarak niteleyebilmektedirler. Kuşkusuz bu değerlendirme böylelerinin gerçek sınıf perspektifleri ve ölçütleri konusunda dolaysız bir kanıt sunmanın ötesinde bir anlam ifade etmemektedir. Böyleleri kurdukları blokla, gerçekte, HADEP şahsında Kürt orta sınıflarının politik platformuyla yakınlaşmışlardır. Bunun farkında olmadıklarını düşünmek ise mümkün değildir. Zira "Barış ve Demokrasi" platformu bu gerçeği yeterli açıklıkta sunmaktadır. Tutup buna kendi başına hiçbir açık politik tanım ve kimlik bildirmeyen bir "Emek" ibaresi eklemek, böylece bunu işçi sınıfı dinamiğinin Kürt yoksul köylü dinamiği ile buluşturulması olarak sunmak, dayanaktan yoksun bir başka ciddiyetsizliktir.

"Emek, Barış ve Demokrasi" blokunun gerçekte hangi "dinamik"leri birleştirdiğini görmek için blokun isminin yeterli bir açıklık sunduğunu söyledik. "Barış" talebi, çok bilinen ve çok tartışılan Kürt sorununa "siyasal çözüm" politikasının bir ifadesinden başka bir şey değildir. Bunun ise, geçtik sosyalist sınıf politikasından, genel devrimci bakışaçısından bile gerçekte ne ifade ettiğini defalarca ortaya koyduk. Son olarak EKİM 3. Genel Konferansı bu sorunu ayrıntılı olarak ayrıca tartışıp değerlendirdi. "Demokrasi" talebinin kapsamı da, "Barış" talebinden kendiliğinden çıkmaktadır. Türk ve Kürt reformist solunun geniş kesimlerinin yıllardır ortak argümanı şudur: Türkiye'de Kürt sorununun barışçıl demokratik çözümü demokrasiye giden tek yoldur. Kemal Burkay liderliğindeki PSK'nın "Türkiye'ye demokrasi, Kürdistan'a otonomi" biçimindeki ünlü formülü bilindiği gibi bunu ifade etmekteydi.

Türkiye'de Kürt halkı üzerindeki sömürgeci boyunduruğun demokrasi sorununun kilit unsurlarından biri olduğu kuşkusuzdur. Fakat bu ne tek unsurdur ve ne de Kürt sorununun düzen içi kısmi bir çözümüyle Türkiye'ye demokrasi gelecektir. Bu en büyük aldatmacadır. Reformist odaklar "siyasal çözüm" basıncı çerçevesinde yığınlara sürekli bu yalanı pompalamaktadırlar.

Emperyalizme dayalı sermaye düzeni siyasal gericiliğin temel kaynağıdır. Bu sınıf devrilmeden, onun egemenlik aygıtı olan devlet, yığınların devrimci zoruyla parça parça edilmeden, Türkiye'de demokrasi mücadelesi de zafere ulaştırılamaz. Bu düzen, bu düzenin mevcut sınıf ilişkileri, bu düzenin bugünkü uluslararası ilişkiler sistemi içindeki yeri korunduğu sürece, Türkiye'ye demokrasi gelebileceği hayalini kitleler içinde yaymak, gerçekte en berbat, en bayağı bir reformizmdir.

Bugünkü "Emek, Barış ve Demokrasi Cephesi"nin politik bileşenlerine baktığımızda gördüğümüz nedir? HADEP'in kendisi üzerine gerekeni söyledik. DDP ise, bilindiği gibi Kürt reformizminin baştemsilcisi Burkay çizgisinde bir partidir. Bu parti yıllardır Kürt sorununa bizzat emperyalist odakların koyacağı ağırlıkla bir çözüm aramaktadır. BSP'ye gelince, dünün revizyonist bugünün liberal çevreleriyle, dünün devrimci bugünün yorgun demokrat unsurlarının üst üste yığıldığı bir belkemiksiz oluşumdur. Liberal troçkistler bu bulamacı ayrıca renklendiriyor. Devrim, iktidar, sosyalizm BSP'yi ilgilendirmiyor. BSP bulamacını oluşturanlar, uysal bir demokratlığı Kürt halkının acılarına duydukları yakınlıkla birleştiren, devrimci siyasal mücadelede hiçbir yeri olmayan, devrimci örgüt ve mücadele kaçkınlarıdır. Şimdi devrimci sosyalizmi bir söz olarak bile yük sayan Dev-Yol artıklarıyla birleşerek tam bir liberal yamalı bohça olmaya hazırlanıyorlar. "Barış ve Demokrasi" tamı tamına bunların platformudur. Her şey bir yana yorgun ve ürkek demokratlar olarak bu onların siyasal huzuru için gereklidir.

Geriye son bir bileşen olarak SİP kalıyor. Devrimci söylem, fakat legalist-reformist pratik denebilir ki bu partinin en ayırdedici özelliğidir. Ve ne iyi ki onlar reformist blokta yerlerini tereddütsüz biçimde alarak bunu herkese en açık biçimde göstermiş oldular. TİP Türkiye'de reformist-legalist geleneğin temsilcisiydi. Geleneği devrimcileştirdikleri iddiası taşıyanların, iddiaları doğrultusunda atacakları en temel adımlardan biri, faşist bir polis-asker rejiminin icazet sınırları dışına çıkmak, düzen karşısında ihtilalci bir örgütsel konuma geçmek olabilirdi. Oysa iddia sahipleri bunu düşünmek bile istemediler. Bu onların gerçek

ideolojik-politik kimliklerinin de aynasıdır. Bu partinin değişik politik sorunlarda aldığı belli olumlu tutum ve davranışları elbette önemsememezlik etmiyoruz. Fakat her şey bir yana, legal konumlanışın kendisi bile, bu "radikalizm"in hem sınırları ve hem de geleceği konusunda herhangi bir tereddüt de bırakmıyor. Zamanında "Gelenek"e fikir ve ruh verenlerin bugün BSP bileşeni olmalarına da çok şaşırmıyoruz bu nedenle. Bugünkü "seçim bloku" geride kalanların konumu konusunda da bir fikir vermektedir. Aynılar aynı yerde toplanmıştır. HADEP, DDP, BSP ve SİP tablosu gerçekten açıklayıcıdır.

SİP Genel Başkanı "Emek, Barış ve Demokrasi Cephesi" hakkında şunları yazıyor; "Seçimlere emek ve özgürlükten yana bir ittifak halinde gitmeye karar veren partiler Türkiye siyasetinde yeni bir ufuk açıyorlar. ... 'Düzen Partisinin' karşısında bir emek ve özgürlük kutbu yerini alacaktır. Bu yerin güçlü bir biçimde tutulacağı daha baştan bellidir. ... Burjuva siyaseti devrimciler tarafından son dönemlerde ilk kez bu denli geniş bir ölçekte dinamitlenmiş olacak." (*Sosyalist İktidar*, 17 Kasım '95)

Bir reformist partiler blokunu "devrimciler" olarak niteleyebilenler, pelteleşmiş liberallerle Kürt burjuva demokratlarında burjuva siyasetini dinamitleyecek bir devrimci dinamizm görebilenler, böylece kendi konumlarına da açıklık getirmiş oluyorlar.

"Türkiye'nin siyasetinde yeni bir ufuk açma"ya gelince. Seçimi izleyen dönemde, emperyalistlerin basıncı ve bazı sermaye çevrelerinin daha etkin bir ağırlık koymasıyla, önce "ateşkes" ve ardından da "siyasal çözüm" süreci işlerse, ki yabana atılır bir olasılık değildir, bu gerçekten "Türkiye'nin siyasetine yeni bir ufuk" açacaktır. Bu gerçekleşirse eğer, hiç kuşkusuz bunda "Emek, Barış ve Demokrasi Cephesi"nin de bir nebze olsun rolü olacaktır. SİP ve Genel Başkanı, o zaman bununla haklı olarak övünebilirler.

"'Siyasal çözüm' denilen şeyin son tahlilde esaret ve sömürü mekanizmalarının zaferi" demek olduğunu bildikleri konusunda herkesi temin edenler bilmelidirler ki, mevcut blok, HADEP'i emekçi dinamiğine yaklaştırmıyor, tam tersine, bu blokun basıncıyla ve kendileri gibilerinin desteği ile, emekçi dinamiğini "siyasal çözüm" denilen politikanın yedeğine koşuyor. Kürt devrimci hareketinin son yıllardaki değişmez politikası da zaten budur.

"Politika yapmak" güzel ve arzu edilir bir şeydir de, onun ancak bağımsız gelişmeyle yaratılmış güçlerle yapılabileceğini; bu güçten yoksun "politika" yapanların ise, başkalarının politikalarına dolgu malzemesi olmaktan öteye gidemeyeceklerini, politik yaşamın dışındaki insanlar bile biliyorlar. Ama eğer gerçek politik platformunuz, devrim ve iktidarı değil de "demokrasinin genişletilmesi" ve bu çerçeve içinde az çok barışçıl bir politik yaşamsa, bu demektir ki, muhataplarınızın politik stratejileri ile sizin politik platformunuz zaten doğal bir biçimde kesişiyordur. Bu durumda herhangi bir sorun da kalmaz. Örneğin BSP için gerçekten sorun yok. Sorun olmak bir yana, "siyasal çözüm" arayışları nedeniyle büyük bir rahatlama ve "barış" üzerine politika yapma olanağı var.

EKİM 3. Genel Konferansının aşağıdaki değerlendirmesi, HADEP-DDP-BSP-SİP ittifakı tablosunun mantığını önden tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır:

"PKK'nm izlediği yeni politik çizgi, Türkiye için devrimi değil, fakat demokrasiye geçişi esas alan bir çizgidir. PKK, Türkiye'nin işçi-emekçi hareketini ve onun devrimci-politik güçlerini devrim sürecinin dinamikleri olarak değil, fakat Kürdistan'daki özel savaş baskısını azaltacak, giderek Kürt sorununun "siyasal çözüm"ünü kolaylaştıracak "demokrasi güçleri" olarak görüyor. Bu bakışaçısının bir yansıması olarak, 1993 yazında gündeme getirilen ve çok geçmeden dağılan Devrimci-Demokratik Güç Birliği için hazırlanan mücadele platformunda, devrim ve iktidar hedeflerinin açık bir tanımından şaşırtıcı bir ısrarla kaçılmıştır. PKK'nın bu politik yaklaşımının, "siyasal çözüm" çizgisine de bağlı olarak, Türkiye solunun reformist kesimlerinden ve sendika bürokrasisinin reformist temsilcilerinden destek bulması anlaşılır bir durumdur." (*EKİM 3. Genel Konferansı/Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler*, Eksen Yayıncılık, s.106)

Bu değerlendirme aynı zamanda, PKK'nın "Emek, Barış ve Demokrasi Cephesi"ne verdiği desteğin mantığını ve amacını da ortaya koymaktadır. Değişik vesilelerle tartıştığımız bu sorunun burada ayrıca bir izah gerektirdiğini zannetmiyoruz.

Seçimler ve devrimciler

Devrimci gruplar seçim dönemine ortak bir devrimci platformdan yoksun olarak girmektedirler. Bunun önemli bir zaafiyet göstergesi olduğu açıktır. Dahası bu grupların bir kısmı seçimlere bağımsız devrimci adaylarla girerlerken, diğer bir kısmı seçimleri boykot etmektedirler. Ortak tutum ve politika alanındaki bu dağınıklığa rağmen, ulusal hareketin etki alanındaki bazı çevreler hariç, hemen tüm devrimci örgütlerin reformist odaklar üzerinden yaratılan "Barış ve Demokrasi Cephesi" ile aralarına bir sınır çekmeleri olumlu bir göstergedir. Devrimci hareketin devrim ve iktidar mücadelesi eksenine oturan bir seçim politikasında ısrarı, sol hareketteki iç ayrışmada bir bulanıklığa olanak tanımamaları, devrimci siyasal mücadelenin geleceği bakımından yaşamsal bir önem taşımaktadır.

Boykot politikasının yanlışlığını görmekte gerçekte bir güçlük yoktur. Bir kısım devrimci çevrelerin boykot tutumuna yaklaşımı sağlam bir bakışaçısından yoksundur. Boykot mevcut temsili kurumların ne ölçüde işlevsel olduğuyla değil, devrimci kitle hareketindeki gelişmeyle, seçimlere katılıp-katılmamanın bu gelişmeyi nasıl ve ne yönde etkileyeceği sorunuyla ilgili bir konudur. Kitle hareketinin bugünkü düzeyinde ise boykot tutumunun anlaşılır bir yanı yoktur.

Elbette boykotun kitle mücadelesinin düzeyinden ayrı olarak gündeme gelebileceği ve kitlelere anlamlı bir mesaj taşıyabileceği daha özel durumlar olabilir. Örneğin 27 Mart Yerel Seçimleri öncesinde devlet kaba bir zorbalıkla DEP'i seçim dışı bıraktı ve Kürt milletvekillerini yaka-paça meclisten attı. Bunu genel ve azgın bir şovenist kampanya ile birleştirdi. Bu koşullarda seçimleri boykot, Kürt halkının özgürlük mücadelesiyle dayanışma ve rejimin kendi hukukunu bile bu kadar kaba bir biçimde çiğnemesini teşhir etmek bakımından anlamlıydı.

Kuşkusuz 24 Aralık seçimleri de bazı bakımlardan benzer özellikler taşıyor. Herşey bir yana, önemli bir Kürt seçmeni kütüklere kayıtlı değildir. Fakat Kürt hareketinin seçimlere katıldığı ve sorunun bu yönü üzerinde fazla durmadığı koşullarda, böyle bir gerekçeyle gündeme getirilecek bir boykotun etkisi ve mesajı çok anlamlı olmayacaktır.

Komünistler seçimlere, yığınlardan oy desteği talep etmek için değil, fakat düzenin ve onun sözde temsili kurumlarının bu vesileyle etkili bir teşhirini yapmak, yığınlar arasında temel ve taktik devrimci şiarlarını yaymak, seçim ortamını mücadelenin, devrimin ve sosyalizmin etkili bir propagandası için kullanmak üzere katılıyorlar. Bunun toplum genelinde ne kadar güçlü ve etkili yapılabildiği, yapılabileceği değildir sorun. Sorun, bugünkü güç ve olanakları sonuna kadar kullanarak bu tür bir faaliyeti yürütebilmektir. Bu faaliyet içinde bağımsız kimliğini ve etkinliğini geliştirebilmektir. Bu ilkesel tutuma özen gösterilerek yürütülecek bir faaliyetten güçlenerek çıkabilmek ve bu güçle yarının yeni görevlerine daha etkili sarılabilmektir.

Bu çalışmayı yürütürken, devrimci mücadele platformunda duran, reformist hayalleri değil devrimci şiarları yayan, düzene ve devlete cepheden vuran her kişi, akım ve örgütle fiili bir dayanışma içinde olacağız. Bu dayanışma ve işbirliğini, "HADEP çatısı"yla değil, fakat açık bir devrimci tutumla hareket edecek olan Kürt devrimcileriyle de geliştirebilmek için her türlü çabayı harcayacağız. Düzen partilerini ve sahte sol alternatifleri teşhir ederken, devrimin ve sosyalizmin platformuna dayalı bir çalışma yürüten bağımsız devrimci adayları destekleyeceğiz.

Burada sözkonusu olanın oy desteğinden çok, devrimci seçim çalışması olduğunu belirtmek bile gereksizdir. Politikada gerçekçilikse gerekli olan, komünistler ve devrimciler, güç ve etkinliklerini oy potansiyeliyle değil, fakat etkili bir teşhir ve propaganda çalışmasıyla ortaya koyabilecekleri konusunda devrimci bir gerçekçilikle hareket etmek zorundadırlar. Devrimci güçler cephesi için seçimler bugün ancak bu açıdan bir işlev görebilmektedirler.

EKİM

Beytepe'de Ekim Devrimini kutladık

1917 Ekim Devrimi'nin 78. yıldönümü olan 7 Kasım'da, Beytepe öğrenci kantininde bir eylem gerçekleştirdik. Öğrencilerin kantinde en yoğun toplandıkları öğle yemeği saatini seçtik. Önce hazırladığımız pankartı duvara astık. Sonra Ekim Devrimi ile ilgili bildirilerimizi dağıttık ve kuşlama yaptık. Öğrenciler bizleri ilgiyle izliyor ve bildirileri daha biz uzatmadan onlar ellerini uzatıyorlardı.

Bu arada bir yoldaşımız bildiri metnini yüksek sesle okumaya başladı. Ancak kantin çok büyük ve kalabalık olduğu için sesi yeterince duyulmuyordu. Yoldaş bildiriyi okumaya başladıktan sonra salonda aniden bir sessizlik oldu. Öğrenciler yoldaşı dinliyorlardı.

Eylemimiz genel olarak başarıya ulaştı. Öğrencilerden herhangi bir olumsuz tepki almadık, tersine belli bir ilginin olduğunu gözledik. Fakat araç eksikliğinden kaynaklı bir sorun yaşadık. Eğer megafon olsaydı konuşma kantinin heryerinde çok iyi duyulabilirdi. Bir de slogan atmamak gibi deneyimsizlikten kaynaklanan bir eksikliğimiz oldu.

Ekimci Genç Komünistler/Ankara

Kamu çalışanları mücadelesi ve önderlik sorunu

1984'ten sonra iyice hissedilen Kürt ulusal hareketinin, 1987'den itibaren işçi sınıfı cephesinde yaşanan grevlerin olumlu etkisiyle, her türlü yasak ve engellemelere rağmen, '90 yılından itibaren tüm işkollarında birer birer kamu çalışanları sendikaları kurulmaya başladı.

Sendika kapatmalar, yöneticileri sürgün etmeler, gözaltılar, işkenceler, faili devlet siyasal cinayetler vb. bu ilk kuruluş döneminde yoğun olarak yaşandı. Fakat bunlar kamu çalışanlarının mücadelesinin yükselişini engelleyemedi. Kamu çalışanları, insanca yaşayabilecekleri ekonomik-demokratik haklara kavuşabilmelerinin koşulu olarak "Grevli-TİS'li Sendika" hakkının yasalaşmasını talep ediyorlardı. Hareket esas olarak bu zeminde gelişti.

Fakat burada asıl önemli olan, kamu çalışanları sendikalarının önderliğinin ufkunun hiçbir zaman Grevli-TİS'li Sendika Hakkı talebini aşamamasıdır. Bu durumda kamu çalışanlarının mücadelesi, toplumda yaşanan diğer sorunlara, düzen tarafından ezilen ve sömürülen kitleler üzerindeki insanlık dışı uygulamalara karşı körlük, Kürt özgürlük mücadelesinin ezilmeye çalışılmasına karşı sessizlik, işçi sınıfının direnişlerine ve grevlerine karşı duyarsızlık içerisinde yürüdü. Bugün ise hareket belli bir tıkanmayı yaşıyor.

Bunun nedenlerinden birisi işçi sınıfı hareketindeki zayıflık ise, diğeri kamu çalışanlarına önderlik eden sözde sosyalistlerdir.

Kendilerine sosyalist maskesi takan bu reformistler, pratiğe gelince ne yapıyorlar?

Gözaltında devrimciler ve yurtseverler kaybediliyor. Yargısız infazlar, işkenceler yapılıyor. Bunların gözleri kör, kulakları sağırdır. Devrimci basın yok edilmeye çalışılıyor, çalışanları ve okurları ölümle tehdit ediliyor. Bunların kalemleri özgürdür. Eylemlere, mitinglere, direnişlere işçi sınıfının ve tüm çalışanların "gerçek örgütleri" katılmak isterler, bu bürokratlar saf dışı etmeye çalışırlar. İşçilerin direniş ve mitinglerinden öcü gibi kaçarlar. Kürdistan en ücra köşelerine kadar talan edilir, köyler ve ormanlar yakılır, insanlar topluca sürgün edilir, evlerde ve karokollarda işkenceler yapılır, kadınların ırzına geçilir. Bunlardan çıt çıkmaz. Gazi halkı kontr-gerilla tarafından kurşunlanır, onbinlerce insan devlete isyan eder. Bunlar yurtseverlik duygularıyla eylemlerini iptal eder, faşist devletle aynı saflarda yeralırlar. Devrimci sendikacılar hapse atılır, sürgün edilir, bazı sendikalar kapatılır. Özelleştirme, terörle mücadele yasaları, işten atılmalar, işsizlik, açlık, sefalet... Ama bunların yerleri sağlamdır. Bu sorunlar ne ilgilendirir bu bürokratları.

Sonuç olarak kamu çalışanları sendikalarının bu "öncü"lerinde burjuvazinin topyekün saldırısına karşı, ezilen emekçiler olarak, proleteryanın saflarında, iktidarı hedefleyen bir sınıf tavrıyla karşı koymaktan eser yoktur. Teslimiyet, icazet ve oportünizm vardır.

Y. Güney/Adana

Okurlardan / Yoldaşlardan...

Mahalli Örgüt Bildirilerinden...

Sosyalist Ekim Devrimi 78 Yaşında!

Proletarya Savaşacak, Sosyalizm Kazanacak!

Rusya'da Ekim Devrimini yaratan proletarya bugün yenilmiş ve kazandığı mevzileri kaybetmiş durumdadır. Ancak onun 1917'de kazandığı zafer, tam 78 yıl sonra bugün hala dünya işçi sınıfına ve ezilen sınıflara kurtuluş yolunu göstermeye devam ediyor. Kapitalist barbarlık düzeninin efendileri istedikleri kadar sevinsinler. Ve istedikleri kadar "sosyalizm öldü" çığlıkları atsınlar. Sömürenle sömürülen, ezenle ezilen arasındaki çelişkiler, bugün 1917 Çarlık Rusyası ile karşılaştırılamayacak ölçüde keskinleşmiştir. Ve çeşitli şekiller altında sınıf savaşı sürmektedir. Asalaklar hiç umutlanmasınlar boş yere. Zira efendiler ve köleler varoldukça, sosyalist bir dünya kurma mücadelesi de yeryüzünden eksilmeyecektir. Rus proletaryasının yaptığı "buzu kırmak ve yolu açmak" olmuştur. Gelecek her yerde bolşevizmin olacaktır.

Bugün kapitalist barbarlık düzenine dur demek, herzamankinden daha zorunlu bir görevdir. Çünkü sadece ücretli kölelik düzenine son vermek için değil, dünyanın ve onunla birlikte insanlığın yokoluşunu önlemek için de bu zorunludur.

Sosyalizm, insanlığın tek umududur. Ve bugün, bu umudu yeşertmek, ancak ve ancak Rusya proletaryasının gösterdiği yoldan yürümekle mümkündür. Yeni Ekimler yaratmak için kavgaya atılacak proletaryanın zaferi, aynı zamanda tüm insanlığın zaferi olacaktır.

Ekimci Genç Komünistlerin Kasım '95 tarihli bildirisinden...

Gücünü Birleştir! Saldırıları Püskürt!

Arkadaşlar! Bir TİS sürecini daha geride bıraktık. Ve öncekilere eklenen yeni bir sendikal ihanet daha yaşadık. Bunun sorumluluğu yalnızca sendika bürokratlarına mı ait? Elbette hayır! Bizlerin de bu süreçte sorumluluğu yok mu? Sendika bürokratlarının ihanet etmesini engellemek için ne yaptık?

TİS'in ücret pazarlığı ile sınırlanmasına, tüm diğer hak ve taleplerimizin yok sayılmasına ses çıkarmayan biz değil miyiz? TİS'in kaderini bütünüyle sendika bürokratlarının ellerine teslim etmedik mi? Kuşkusuz bu, saldırıları daha en baştan kabul etmek demektir. Bizi en düşük ücret zammını kabule razı etmediler sadece. Zaten daha sözleşmenin imzalandığı gün, Mustafa Gökçedağ "maaşların iki-üç ay ödenmeyeceği" açıklamasını anında ve pervasızca yapmıştı. Sendika bürokratları bu açıklamayı suskunlukla karşıladılar. Böylece saldırılar için açık işaretler verildi. Bundan güç ve cesaret alan işveren, bırakalım sözleşmeden doğan haklarımızın ödenmesini, maaşlarımızı dahi ödemiyor.

İş bize düştü. Saldırıları püskürtebiliriz. Aramızdaki her türlü ayrıma son vermeli, sınıf birliğimizi kurarak pekiştirmeliyiz. Militan ve kararlı bir kavgayı ancak böyle verebiliriz.

Adana Çukobirlik'te Ekimci İşçiler imzasıyla dağıtılan (Kasım '95) bildiriden...

Koruculuk Sistemi ve Kontrgerillanın Cani Yüzü

Amanoslara gerillanın yerleştiği söylenerek Türk-Sünni köylerde koruculuk sistemi başlatıldı ve yüzlerce silah dağıtıldı. Koruculuk sistemiyle yetinmeyen devlet, MHP'li azılı faşistlerden oluşturulan ve adına özel tim denilen katiller sürüsünü Hatay'ın belli yerlerine yerleştirmiştir.

Kürdistan'da insan öldürmenin yanında orman yakmada da uzmanlaşmış bu sürü, İskenderun, Serinyol ve Samandağ'da çok sayıda orman hektarını yaktılar. Valilik emriyle köylere gıda ambargosu uyguladılar.

Bu katillerin son icraatı, kendileri gibi aşağılık ve iğrenç bir mektup dağıtmak olmuştur. Özellikle Alevi köylerine dağıtılan bu mektup Türk İntikam Tugayı (TİT) imzasını taşıyor ve iğrenç tehditlerle doludur.

Hatay'da farklı ulus ve dinlerden olan emekçilerin birbirleriyle sorunları yoktur. Sorun bu iğrençliği yaratan burjuva düzendedir. Bütün emekçilerin hedefi bu katil sürüleri ve onları besleyen devlet olmalıdır.

Antakyalı Ekimciler imzasıyla (Kasım '95) dağıtılan bildiriden...

sonucudur. Hiç bir zaman "Duma" anayasasının çekiciliğiyle "büyülenmedik", onun için Rodiçev'in süslü laflarıyla bezenmiş ve gizlenmiş irticadan, çıplak, açık ve kaba irticaa geçiş, bizi çok büyük hayalkırıklığına uğratamaz. Hatta bu ikincisi, yüksekten atan liberal ahmakların ya da onların ayartmış olduğu halk kesimlerinin aklını başına getirmekte daha etkin bir araç olabilir...

Menşevik Stockholm kararını, Devlet Duması üzerine Bolşevik Londra kararı ile karşılaştırın. Birincisinini, süslü, bir sürü lafa boğulmuş, ve Dumanın önemine ilişkin ayakları havada tümcelerle dolu olduğunu ve Dumada çalışmanın verdiği bir büyüklük havasıyla şişirildiğini göreceksiniz. İkincisi, yalın, özlü, ölçülü ve alçakgönüllüdür. Birinci karar, sosyal-demokrasinin anayasacılıkla birleşmesi üzerine darkafalı bir zafer şenliği havasıyla doludur ("halkın ortasından doğan yeni güç", ve aynı resmi yalancılık havasında vb., vb.). İkinci karar yaklaşık olarak şöyle açıklanabilir: bu lanetli karşı-devrim bizi bu lanetli domuz ağılına sürüklediğine göre, biz burada da sızlanmadan, ama aynı zamanda böbürlenmeden devrimin yararına çalışacağız.

Hala doğrudan devrimci mücadele döneminde olduğumuz bir zamanda, boykota karşı Dumayı savunarak, menşevikler, deyim yerindeyse Dumanın devrim için bir silah niteliğinde bir şey olacağına dair halka söz verdiler. Ve bu sözü tutmakta tam bir başarısızlık gösterdiler. Ama biz bolşevikler, herhangi bir söz verdiysek, bu, yalnızca Dumanın karşı-devrimin bir ürünü olduğu ve ondan hiç bir gerçek iyilik beklenemeyeceği yolundaki güvencemiz olmuştur. Şimdiye kadar görüşümüz kusursuz bir biçimde doğrulanmıştır ve güvenle söylenebilir ki, gelecekteki olaylarla da doğrulanacaktır. Eylül-Aralık stratejisi "düzeltilmedikçe" ve yeni verilere dayanılarak yinelenmedikçe, Rusya'da asla özgürlük olmayacaktır.

Bu yüzden, bana, Üçüncü Dumanın, İkinci Dumanın kullanıldığı gibi kullanılamayacağı, yığınlara, ona katılmanın zorunlu olduğunun anlatılamayacağı söylendiğinde, şu yanıtı vereceğim; eğer "kullanmak"la, onun devrimin bir silahı olduğu vb. hakkında bir menşevik şişirme kastediliyorsa, kuşkusuz olamaz. Ama, ilk iki Dumanın bile aslında yalnızca Ekimci Dumanın adımları olduğu ortaya çıkmıştır, oysa biz gene de bunları, uğruna en kötü temsili kuruluşları bile kullanmaya her zaman çalışacağımız basit ve alçakgönüllü amaç için (propaganda ve ajitasyon, eleştiri ve yığınlara olan-biteni anlatma) kullandık. Dumada bir konuşma hiç bir "devrim"e yolaçmayacaktır, ve *Dumayla ilgili* propagandanın, herhangi bir özel ayırdedici üstünlüğü yoktur; ama sosyal-demokrasinin birinden ve ötekinden elde edeceği yarar, yazılı bir konuşmadan, ya da başka bir toplulukta yapılan konuşmadan daha az değildir, ve hatta bazan daha büyüktür.

Ve biz, yığınlara, Ekimci Dumaya katılmamızı bu kadar basit bir biçimde açıklamalıyız. Aralık 1905 yenilgisi ve bu yenilgiyi "onarmak" için girişilen 1906-1907 çabalarının başarısızlığı yüzünden, kaçınılmaz olarak, irtica, bizi gitgide daha beter sözde-anayasal kuruluşlara sürükledi ve sürekli olarak *sürüklemeye devam edecektir*. Her zaman ve her yerde inançlarımızı koruyacak ve görüşlerimizi savunacağız, eski rejim kaldıkça, tümüyle sökülüp atılmadıkça, hiç bir iyi şey beklenemeyeceği konusunda her zaman direneceğiz. Yeni bir kabarışın koşullarını hazırlayacağız ve bu gerçekleşinceye kadar, ve gerçekleşebilsin diye, daha da sıkı çalışacağız ve yalnızca devrim yükselmişken bir anlam taşıyan sloganlar atmayacağız.

Boykota, proletaryayı ve devrimci burjuva demokrasisinin bir kısmını, liberalizmin ve gericiliğin karşısına çıkaran bir *taktik çizgisi* olarak bakmak da bir o kadar yanlış olacaktır. Boykot bir taktik çizgisi değil özel koşullar altında uygun düşen özel bir mücadele aracıdır. Bolşevizmi "boykotçuluk"la karıştırma, onu "Boyevcilik"le karıştırmak kadar kötüdür. Bolşevik ve menşevik *taktik çizgilerinin* arasındaki fark artık çok açıktır ve 1905 ilkyazında, Londra'daki Üçüncü Bolşevik Kongrede ve Cenevre'deki Menşevik Konferansta benimsenen temelden farklı kararlarla biçimlenmiştir. O zamanlar ne boykot, ne de "bolşevizm" sözü vardı, olamazdı da. Herkesin bildiği gibi, bizim *taktik çizgimiz*, gerek boykotçu olmadığımız İkinci Duma seçimlerinde, gerek bizzat İkinci Dumanın içinde menşevik çizgiden esastan ayrılıyordu. *Taktik çizgileri*, bu çizgilerden herhangi birine özgü olan herhangi bir özel mücadele yöntemi yaratılmaksızın araçlar ve yöntemleri ne olursa olsun, her mücadele alanında, birbirinden uzaklaşır. Eğer Üçüncü Dumanın boykotu, *Birinci ya da İkinci Dumalara* ilişkin *devrimci* umutların yıkılmasıyla, "yasal", "güçlü", "istikrarlı" ve "gerçek" bir anayasanın yıkılmasıyla haklı gösteriliyorsa ya da bu boykota böyle durumlar neden oluyorsa, bu en kötü türden menşevizm olacaktır.

Özetleyelim. Boykot sloganı özel bir tarihsel dönemin ürünüydü. 1905'te ve 1906 başlarında, nesnel durum, çekişen toplumsal güçleri doğrudan devrim yolu ile monarşist bir anayasaya dönüş yolu arasında acil bir seçimle karşı karşıya getirdi.

(Devamı s.11'de)

Boykota karşı

V. İ. LENİN

Boykot, Rus devriminin olaylara ve kahramanlıklarla en dolu döneminin en güzel devrimci geleneklerinden biridir. Genel olarak bu gelenekleri dikkatle korumanın, onları geliştirmenin ve onları liberal (ve oportünist) asalaklardan temizlemenin görevlerimizden biri olduğunu yukarıda belirtmiştik. Bunun ne anlama geldiğini doğru bir biçimde tanımlamak ve kolayca doğabilecek olan yanlış yorumlardan ve yanlış anlamalardan kaçınmak için, bu görevin tahlili üzerinde biraz durmalıyız. (...)

Hiç kuşku yok ki, çoğu durumlarda, boykota olan sempati, tamı tamına, devrimcilerin, devrimci geçmişin en güzel döneminin geleneğini beslemek, bugünkü kasvetli günlük çalışmanın neşesiz bataklığını, cesur, açık ve kararlı bir mücadele kıvılcımıyla aydınlatmak için harcadıkları o övülmeye değer çabalarla yaratılmıştır. Ama, tam da, devrimci geleneklere gösterilen bu ilgiye değer verdiğimiz içindir ki, belli bir tarihsel dönemin sloganlarından biri kullanılarak o dönemin esas koşullarının yeniden yaratılabileceği görüşüne, şiddetle karşı çıkmalıyız. Devrimin geleneklerini korumak, onları, sürekli propaganda ve ajitasyon için ve eski rejime karşı doğrudan ve saldırgan bir mücadelenin koşullarını yığınlara tanıtmak için kullanmayı bilmekle, bir sloganı, onu doğuran ve onun başarısını sağlayan koşulların toplamından ayırarak yinelemek ve esas olarak farklı koşullara uygulamak tamamen farklı şeylerdir.

Devrimci geleneklere çok değer veren ve onlara karşı dönekçe ya da darkafalı bir tutum takınılmasını acımasızca yeren Marx'ın kendisi de, aynı zamanda devrimcilerin *düşünebilmelerini*, eski mücadele yöntemlerinin kullanılamayacağı koşulları *tahlil edebilmelerini* ve yalnızca bazı sloganları yinelememelerini istemiştir. Fransa'daki 1792'nin "ulusal" gelenekleri belki de her zaman, bazı devrimci mücadele yöntemlerinin bir *modeli* olarak kalacaktır; ama bu, Marx'ın 1870'te ünlü Enternasyonal söylevinde Fransız proletaryasını, bu gelenekleri farklı bir dönemin koşullarına uygulama yanılgısına karşı uyarmasına engel olmamıştır.

Bu, Rusya için de geçerlidir. Boykotun uygulanma koşullarını incelemeliyiz; boykotun, tamamen meşru ve devrimin yükseldiği anlarda bazan temel yöntem olduğunu (boş yere Marx'ın adını anan bilgiçlik taslayanlar ne derlerse desinler) yığınların kafalarına yerleştirmeliyiz. Ama devrimin gerçekte yükselmekte olup olmadığı -ki bu, bir boykotun ilanı için temel koşuldur- bağımsız olarak konulması ve gerçeklerin ciddi bir tahliline dayanılarak kararlaştırılması gereken bir sorudur. Gücümüz dahilinde olduğu ölçüde böyle bir yükselişin yolunu hazırlamak ve uygun anda boykotu reddetmemek bizim görevimizdir; ama boykot sloganına, her kötü ya da çok kötü temsili kuruluşa uygulanabilir gözü ile bakmak kesin bir yanılgı olacaktır.

"Özgürlük günleri"nde boykotu savunmak ve desteklemek için kullanılan uslamlamayı ele alın, hemen göreceksiniz ki, bu tartışmaları bugünkü koşullara uygulamak tamamen olanaksızdır.

1905'te ve 1906 başlarında, boykotu savunurken, seçimlere katılmanın öfkeyi azaltmaya, mevzileri düşmana teslim etmeye, devrimci halkı yanlış yola sevketmeye, Çarlığın karşı-devrimci burjuvazi ile bir anlaşmaya varmasını kolaylaştırmaya vb. yarayacağını söylemiştik. Bu iddiaların altında yatan temel öncül, her zaman belirtilmeyen, ama *o günlerde* kendiliğinden ortada olduğu hep varsayılan öncül ne idi? Bu öncül her hangi bir "anayasal" kanaldan başka, *doğrudan* çıkışlar arayan ve bulan, yığınların zengin devrimci enerjisi idi. Bu öncül, devrimin irticaa karşı sürekli *saldırısıydı*; bir saldın ki, genel saldırıyı zayıflatmak üzere düşmanın kasten teslim ettiği bir mevkiin işgal edilmesi, ve savunulmasıyla onun zayıflatılması, cinayet olacaktı. Bu iddiaları, bu temel öncülün koşullarından *ayrı olarak* yinelemeye çalışın, tüm "müzik" düzeninizin bozulduğunu, temel sesinizin yanlış olduğunu hemen hissedeceksiniz.

İkinci ve Üçüncü Dumalar arasında bir ayrım çizgisi çekerek boykotu haklı çıkarmaya kalkışmak da aynı ölçüde ümitsiz olacaktır. (İkinci Duma'da, halkı tamamen kara-yüzlerin eline teslim eden) kadetlerle Ekimciler arasındaki farka, ciddi ve temel bir fark gözü ile bakmak, 3 Haziran darbesinin yırtıp attığı ünlü "anayasa"ya herhangi bir gerçek önem atfetmek, genel olarak, devrimci sosyal-demokrasi ruhundan çok, kaba demokrasi ruhuna uyan bir şeydir. Biz her zaman, Birinci ve İkinci Dumaların "anayasa"sının yalnızca bir gözboyama olduğunu, kadetlerin laflarının yalnızca Ekimci niteliklerini örtmeye yarayan bir perde olduğunu, ve Dumanın, proletarya ve köylülüğün istemlerinin karşılanması için tümüyle uygunsuz bir araç olduğunu söyledik, savunduk ve yineledik. Bizim için 3 Haziran 1907, Aralık 1905 yenilgisinin doğal ve kaçınılmaz bir

(Devamı s.23'te)